

DIRECTIVA 2009/111/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**din 16 septembrie 2009****de modificare a Directivelor 2006/48/CE, 2006/49/CE și 2007/64/CE în ceea ce privește băncile afiliate instituțiilor centrale, anumite elemente ale fondurilor proprii, expunerile mari, reglementările privind supravegherea, precum și gestionarea crizelor****(Text cu relevanță pentru SEE)**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 47 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,având în vedere avizul Băncii Centrale Europene ⁽²⁾,

după consultarea Comitetului Regiunilor,

hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat ⁽³⁾,

întrucât:

- (1) În conformitate cu Concluziile Consiliului European și ale Consiliului Ecofin și cu inițiativele internaționale din acest domeniu, precum reuniunea Grupului celor douăzeci (G20) din 2 aprilie 2009, prezenta directivă reprezintă un prim pas important în vederea remedierii deficiențelor relevate de criza financiară, în întâmpinarea altor inițiative anunțate de Comisie și menționate în Comunicarea Comisiei din 4 martie 2009 intitulată „Stimularea redresării economice europene”.
- (2) Articolul 3 din Directiva 2006/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 privind înființarea și exercitarea activității instituțiilor de credit ⁽⁴⁾ permite statelor membre să prevadă regimuri prudențiale speciale pentru instituțiile de credit care sunt permanent afiliate unui organism central după data de 15 decembrie 1977, cu condiția ca regimurile respective să fi fost introduse în legislația internă până la 15 decembrie 1979. Aceste termene împiedică statele membre, în special pe

cele care au aderat la Uniunea Europeană după 1980, să introducă sau să mențină astfel de regimuri prudențiale speciale pentru afilieri similare ale instituțiilor de credit care au fost înființate pe teritoriile acestora. Prin urmare, este oportun ca termenele stabilite la articolul 3 din respectiva directivă să fie eliminate, pentru a asigura condiții echitabile de concurență între instituțiile de credit din statele membre. Comitetul supraveghetorilor bancari europeni ar trebui să furnizeze ghiduri în scopul creșterii convergenței practicilor de supraveghere în această privință.

- (3) Instrumentele de capital hibride joacă un rol important în administrarea permanentă a capitalului instituțiilor de credit. Aceste instrumente permit instituțiilor de credit să realizeze o structură diversificată a capitalului și să aibă acces la o gamă largă de investitori financiari. La 28 octombrie 1998, Comitetul de supraveghere bancară de la Basel a adoptat un acord privind atât criteriile de eligibilitate, cât și limitele pentru includerea anumitor tipuri de instrumente financiare hibride în cadrul fondurilor proprii de bază ale instituțiilor de credit.

- (4) Prin urmare, este important să se stabilească criteriile pe care instrumentele de capital respective trebuie să le îndeplinească pentru a se putea constitui ca fonduri proprii de bază ale instituțiilor de credit și să se alinieze dispozițiile Directivei 2006/48/CE la acordul respectiv. Modificările aduse anexei XII la Directiva 2006/48/CE sunt rezultatul direct al stabilirii criteriilor respective. Fondurile proprii de bază menționate la articolul 57 litera (a) din Directiva 2006/48/CE ar trebui să includă toate instrumentele care, în temeiul legislației naționale, sunt considerate capital propriu, sunt de nivel pari passu cu acțiunile ordinare în timpul lichidării și absorb integral pierderile în mod permanent, la nivel pari passu cu acțiunile ordinare. Ar trebui să fie posibil ca aceste instrumente să includă instrumente care conferă drepturi preferențiale pentru plata dividendelor în mod necumulativ, cu condiția ca acestea să fie incluse la articolul 22 din Directiva 86/635/CEE a Consiliului din 8 decembrie 1986 privind conturile anuale și conturile consolidate ale băncilor și ale altor instituții financiare ⁽⁵⁾, să fie de nivel pari passu cu acțiunile ordinare în cadrul lichidării și să absoarbă integral pierderile în mod permanent, la nivel pari passu cu acțiunile ordinare. Fondurile proprii de bază menționate la articolul 57 litera (a) din Directiva 2006/48/CE ar trebui să includă, de asemenea, orice alte instrumente în conformitate cu dispozițiile

⁽¹⁾ Avizul din 24 martie 2009 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

⁽²⁾ JO C 93, 22.4.2009, p. 3.

⁽³⁾ Avizul Parlamentului European din 6 mai 2009 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 27 iulie 2009.

⁽⁴⁾ JO L 177, 30.6.2006, p. 1.

⁽⁵⁾ JO L 372, 31.12.1986, p. 1.

statutare ale instituțiilor de credit, luând în considerare constituirea specifică a instituțiilor mutuale, a societăților cooperative și a instituțiilor similare și care sunt considerate echivalente cu acțiunile ordinare din punctul de vedere al caracteristicilor lor de capital, în special în ceea ce privește absorbția pierderilor. Instrumentele care nu sunt de nivel pari passu cu acțiunile ordinare în timpul lichidării sau care nu absorb pierderile în mod permanent, la nivel pari passu cu acțiunile ordinare, sunt incluse în categoria instrumentelor hibride menționate la articolul 57 litera (ca) din Directiva 2006/48/CE.

- (5) Pentru a evita perturbarea piețelor și pentru a asigura continuitatea nivelurilor generale ale fondurilor proprii, ar trebui prevăzute dispoziții tranzitorii speciale pentru noul regim privind instrumentele de capital. După realizarea recuperării, calitatea fondurilor proprii de bază ar trebui ameliorată în continuare. În acest sens, Comisia ar trebui să prezinte Parlamentului European și Consiliului un raport însoțit de eventuale propuneri corespunzătoare, până la 31 decembrie 2011.
- (6) În scopul consolidării cadrului comunitar de gestionare a crizelor, este esențial ca autoritățile competente să-și coordoneze într-un mod eficient acțiunile cu alte autorități competente și, după caz, cu băncile centrale, inclusiv în scopul diminuării riscului sistemic. Pentru a întări eficacitatea supravegherii prudențiale a unui grup bancar într-o manieră consolidată, activitățile de supraveghere ar trebui coordonate într-un mod mai eficient. Prin urmare, ar trebui înființate colegii de supraveghetori. Înființarea colegiilor de supraveghetori nu ar trebui să aducă atingere drepturilor și responsabilităților autorităților competente prevăzute în Directiva 2006/48/CE. Înființarea acestora ar trebui să constituie un instrument pentru o cooperare mai puternică, prin intermediul căruia autoritățile competente să ajungă la un acord cu privire la sarcinile de supraveghere esențiale. Colegiile de supraveghetori ar trebui să faciliteze gestionarea supravegherii continue și a situațiilor de urgență. Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată, în colaborare cu alți membri ai colegiului, ar trebui să poată lua decizia de organizare a unor reuniuni sau activități care nu sunt de interes general și ar trebui să poată restrânge participarea la astfel de reuniuni în funcție de situație.
- (7) Mandatele autorităților competente ar trebui să ia în considerare, în mod corespunzător, dimensiunea comunitară. Prin urmare, autoritățile competente ar trebui să ia în calcul în mod corespunzător efectul deciziilor lor asupra stabilității sistemului financiar din toate celelalte state membre implicate. Sub rezerva legislației naționale, principiul respectiv nu ar trebui să fie înțeles ca un obiectiv larg pentru promovarea stabilității financiare în cadrul Uniunii Europene și nu ar trebui să reprezinte o obligație juridică de rezultat pentru autoritățile competente.
- (8) Autoritățile competente ar trebui să poată participa în cadrul colegiilor înființate pentru supravegherea instituțiilor de credit a căror instituție mamă este situată într-o țară terță. Comitetul supraveghetorilor bancari europeni ar trebui să ofere, dacă este necesar, ghiduri și recomandări pentru a asigura o mai bună convergență a practicilor de supraveghere în temeiul Directivei 2006/48/CE. Pentru a evita consecvențele și reglementările arbitrare, care ar

putea fi o consecință a diferitelor forme de abordare și a diferitelor reguli aplicate de diverse colegii, precum și a măsurilor discreționare aplicate de statele membre, Comitetul supraveghetorilor bancari europeni ar trebui să elaboreze ghiduri privind procedurile sau regulile care reglementează aceste colegii.

- (9) Articolul 129 alineatul (3) din Directiva 2006/48/CE nu ar trebui să modifice repartizarea responsabilităților între autoritățile de supraveghere competente pe bază consolidată, subconsolidată și individuală.
- (10) Deficitele de informații dintre autoritățile competente din statele membre de origine și cele din statele membre gazdă se pot dovedi a fi în detrimentul stabilității financiare din statele membre gazdă. Prin urmare, ar trebui să fie sporite drepturile cu privire la informații ale autorităților responsabile cu supravegherea din statele membre gazdă, în special a sucursalelor semnificative în timp de criză. În acest scop ar trebui definită noțiunea de sucursală semnificativă. Autoritățile competente ar trebui să transmită informațiile esențiale pentru îndeplinirea sarcinilor băncilor centrale și ale ministerelor de finanțe în ceea ce privește crizele financiare și reducerea riscului sistemic.
- (11) Dispozițiile de supraveghere actuale ar trebui să facă obiectul unor îmbunătățiri ulterioare. Colegiile de supraveghetori reprezintă o etapă suplimentară importantă către eficientizarea cooperării și convergenței în materie de supraveghere a Uniunii Europene.
- (12) Cooperarea dintre autoritățile de supraveghere a grupurilor și a holdingurilor și a filialelor și sucursalelor acestora, în cadrul colegiilor, reprezintă o etapă din cadrul evoluției către o mai bună convergență a reglementării și către integrarea activităților de supraveghere. Încrederea între autoritățile de supraveghere și respectarea responsabilităților care le revin sunt esențiale. În cazul unui conflict între membrii unui colegiu legat de aceste responsabilități diferite, consilierea neutră și independentă, mecanismele de mediere și de soluționare a diferendelor la nivel comunitar sunt esențiale.
- (13) Criza de pe piețele financiare internaționale a demonstrat că este oportun să se examineze în continuare necesitatea reformei modelului de reglementare și supraveghere a sectorului financiar din Uniunea Europeană.
- (14) În Comunicarea sa din 29 octombrie 2008 intitulată „De la criza financiară la redresare: un cadru european de acțiune”, Comisia a anunțat instituirea unui grup de experți, prezidat de domnul Jacques de Larosière (grupul de Larosière), cu scopul de a analiza organizarea instituțiilor financiare europene pentru a asigura soliditatea prudențială, buna funcționare a piețelor și o mai bună cooperare în UE în materie de control al stabilității financiare, mecanisme de avertizare rapidă și de gestionare a crizelor, inclusiv pentru administrarea riscurilor transfrontaliere și intersectoriale, precum și pentru a analiza cooperarea dintre Uniunea Europeană și alte jurisdicții importante în scopul protejării stabilității financiare la nivel mondial.

- (15) Pentru a atinge nivelul necesar de convergență și cooperare în materie de supraveghere la nivelul Uniunii Europene și pentru a susține stabilitatea sistemului financiar sunt necesare reforme extinse suplimentare ale modelului de reglementare și supraveghere a sectorului financiar din UE, reforme care ar trebui să fie prezentate rapid de Comisia Europeană, ținându-se cont de concluziile prezentate la 25 februarie 2009 de grupul de Larosière.
- (16) Până la 31 decembrie 2009, Comisia ar trebui să prezinte Parlamentului European și Consiliului un raport în acest sens, precum și măsuri legislative adecvate pentru a remedia deficiențele constatate cu privire la dispozițiile referitoare la continuarea integrării activităților de supraveghere, ținând cont că ar trebui realizat, până la 31 decembrie 2011, un sistem de supraveghere la nivelul UE cu un rol mai important.
- (17) Concentrarea excesivă a expunerilor asupra unui singur client sau grup de clienți aflați în legătură poate avea drept consecință un risc inacceptabil de pierderi. Se poate considera că o asemenea situație prejudiciază solvabilitatea unei instituții de credit. Monitorizarea și controlul expunerilor mari ale unei instituții de credit ar trebui, prin urmare, să facă parte integrantă din procesul de supraveghere a acesteia.
- (18) Actualul regim pentru expunerile mari datează din 1992. Prin urmare, cerințele existente privind expunerile mari stabilite în Directiva 2006/48/CE și în Directiva 2006/49/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 privind rata de acoperire a capitalului întreprinderilor de investiții și al instituțiilor de credit ⁽¹⁾ ar trebui revizuite.
- (19) Deoarece în cadrul pieței interne instituțiile de credit se află în concurență directă, normele esențiale referitoare la supravegherea și controlul expunerilor mari ale instituțiilor de credit ar trebui armonizate într-o măsură mai mare. Pentru a reduce sarcina administrativă a instituțiilor de credit, numărul de opțiuni pentru statele membre în ceea ce privește expunerile mari ar trebui redus.
- (20) La determinarea existenței unui grup de clienți aflați în legătură și astfel a expunerilor care constituie un singur risc, este important să fie luate în considerare și riscurile care decurg dintr-o sursă comună de finanțare semnificativă pusă la dispoziție de instituția de credit sau de însăși societatea de investiții, grupul financiar al acesteia sau părțile cu care are legături.
- (21) Deși este de dorit ca valoarea expunerii să se calculeze pe baza celei furnizate în vederea îndeplinirii cerințelor privind fondurile proprii minime, este necesar să se adopte norme pentru monitorizarea expunerilor mari fără să se aplice ponderări ale riscurilor sau să se stabilească grade de risc. În plus, tehnicile de diminuare a riscului de credit aplicate în regimul de solvabilitate au fost concepute pornind de la premisa unui risc de credit bine diversificat. În cazul expunerilor mari, unde este vorba de un risc de concentrare pe o singură entitate, riscul de credit nu este bine diversificat. Prin urmare, efectele acestor tehnici ar trebui să facă obiectul unor măsuri de protecție prudentiale. În acest context, este necesar să se prevadă recuperarea efectivă a protecției creditelor în cazul expunerilor mari.
- (22) Dat fiind faptul că pierderea suferită în urma unei expuneri față de o instituție de credit sau o societate de investiții poate fi la fel de gravă ca pierderea suferită în urma oricărei alte expuneri, aceste expuneri ar trebui considerate și raportate ca orice alte expuneri. Cu toate acestea, a fost introdusă o limită cantitativă alternativă pentru a diminua impactul disproporționat al unei astfel de abordări asupra instituțiilor mai mici. În plus, expunerile pe termen foarte scurt, legate de transferuri monetare, inclusiv de servicii de execuție de plăți, de compensare, de decontare și de custodie pentru clienți sunt scutite pentru a facilita funcționarea corectă a piețelor financiare și a infrastructurii conexe. Aceste servicii acoperă, de exemplu, executarea de compensări și decontări de lichidități și activități similare de facilitare a decontărilor. Expunerile în cauză includ expunerile care ar putea să nu fie previzibile și care, prin urmare, ar putea să nu fie controlate integral de o instituție de credit, printre altele, soldurile conturilor interbancare care rezultă din plăți ale clienților, inclusiv comisioane sau dobânzi creditate sau debitate, precum și alte plăți pentru servicii pentru clienți, precum și garanții acordate sau permise.
- (23) Dispozițiile referitoare la instituțiile externe de rating de credit (ECAI) din Directiva 2006/48/CE ar trebui să fie consecvente cu cele din Regulamentul (CE) nr. 1060/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009 privind agențiile de rating de credit ⁽²⁾. În special, Comitetul supraveghetorilor bancari europeni ar trebui să își revizuiască ghidurile privind recunoașterea ECAI pentru a evita suprapunerile și pentru a reduce dificultățile administrative din procesul de recunoaștere prin care o ECAI este înregistrată ca agenție de rating de credit (CRA) la nivel comunitar.
- (24) Este importantă eliminarea neconcordanțelor dintre interesul societăților care „reîmpachetează” împrumuturile, transformându-le în titluri de valoare tranzacționabile și în alte instrumente financiare (inițiatori sau sponsori), și cel al societăților care investesc în aceste titluri sau instrumente (investitori). De asemenea, este important ca interesele inițiatorului sau sponsorului și interesele investitorilor să coincidă. În acest scop, inițiatorul sau sponsorul ar trebui să rețină un interes semnificativ în activele-suport. Așadar, este important ca inițiatorii sau sponsorii să rețină un anumit nivel de expunere față de riscul împrumuturilor respective. Mai general, tranzațiile de securitizare nu ar trebui să fie structurate astfel încât să se evite aplicarea cerinței de menținere, în special printr-o structură a comisionelor sau a primelor sau a ambelor. Reținerea respectivă ar trebui aplicată în toate situațiile în care este aplicabilă substanța economică a unei securitizări, în conformitate cu definiția din Directiva 2006/48/CE, indiferent de tipul de structuri

⁽¹⁾ JO L 177, 30.6.2006, p. 201.

⁽²⁾ A se vedea pagina 1 din prezentul Jurnal Oficial.

sau instrumente juridice utilizate pentru obținerea acestei substanțe economice. În special în cazurile în care riscul de credit este transferat prin securitizare, investitorii ar trebui să ia decizii numai după efectuarea unei analize de tip due diligence, pentru care au nevoie de informații adecvate privind securitizările.

- (25) Măsurile necesare pentru a face față neconcordanței potențiale dintre aceste structuri trebuie să fie consecvente și coerente în toate reglementările relevante privind sectorul financiar. Comisia ar trebui să prezinte propuneri legislative corespunzătoare pentru a asigura această consecvență și coerență. Nu ar trebui să existe aplicări multiple ale cerinței de reținere. Pentru orice securitizare, este suficient ca cerința să i se aplice fie inițiatorului, fie sponsorului, fie creditorului inițial. Similar, atunci când tranzacțiile de securitizare conțin alte securitizări drept suport, cerința de reținere ar trebui să se aplice doar securitizării care face obiectul investiției. Creanțele achiziționate nu ar trebui să fie supuse cerinței de reținere în cazul în care sunt rezultatul activității entității, fiind transferate sau vândute la o valoare redusă pentru a finanța activitatea respectivă. Autoritățile competente ar trebui să aplice ponderea de risc în legătură cu nerespectarea obligațiilor privind analiza de tip due diligence și gestionarea riscurilor cu privire la securitizare pentru încălcări majore ale politicilor și procedurilor care sunt relevante pentru analiza riscurilor subiacente.
- (26) În Declarația privind consolidarea sistemului financiar din 2 aprilie 2009, liderii G20 au solicitat Comitetului de supraveghere bancară de la Basel și autorităților să examineze cerințele privind analiza de tip due diligence și reținerea cantitativă pentru securitizare până în 2010. Având în vedere aceste evoluții internaționale și pentru a diminua pe cât posibil riscurile sistemice create de piețele de securitizare, Comisia ar trebui să decidă, înainte de sfârșitul lui 2009 și după consultarea Comitetului supraveghetorilor bancari europeni, dacă ar trebui propusă creșterea cerinței de reținere sau dacă metodele de calcul al cerinței de reținere răspund obiectivului unei alinieri mai bune între interesele inițiatorilor sau sponsorilor și cele ale investitorilor.
- (27) Ar trebui utilizate procedurile de analiză de tip due diligence pentru a evalua în mod corespunzător riscurile care decurg din expunerile din securitizare atât în ceea ce privește portofoliile de tranzacționare, cât și alte portofolii decât cele de tranzacționare. În plus, obligațiile privind procedurile de analiză de tip due diligence trebuie să fie proporționale. Realizarea analizei de tip due diligence ar trebui să contribuie la creșterea încrederii între inițiatori, sponsori și investitori. Prin urmare, este de dorit ca informațiile relevante referitoare la utilizarea procedurilor de analiză de tip due diligence să fie făcute publice în mod corespunzător.
- (28) Statele membre ar trebui să garanteze că autoritățile competente dispun de suficient personal și de suficiente resurse pentru a-și îndeplini obligațiile de supraveghere care le

revin în temeiul Directivei 2006/48/CE și că angajații implicați în supravegherea instituțiilor de credit în conformitate cu prezenta directivă au cunoștințele și experiența necesare pentru îndatoririle care le revin.

- (29) Anexa III la Directiva 2006/48/CE ar trebui adaptată pentru a clarifica anumite dispoziții în vederea asigurării unei mai bune convergențe a practicilor de supraveghere.
- (30) Evoluțiile recente ale pieței au subliniat faptul că gestionarea riscurilor de lichiditate reprezintă un factor determinant pentru soliditatea instituțiilor de credit și a sucursalelor acestora. Criteriile stabilite în anexele V și XI la Directiva 2006/48/CE ar trebui consolidate pentru a alinia dispozițiile respective la activitățile desfășurate de Comitetul supraveghetorilor bancari europeni și de Comitetul de supraveghere bancară de la Basel.
- (31) Măsurile necesare pentru punerea în aplicare a Directivei 2006/48/CE ar trebui să fie adoptate în conformitate cu Decizia 1999/468/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 de stabilire a normelor privind exercitarea competențelor de executare conferite Comisiei ⁽¹⁾.
- (32) În special, Comisia ar trebui să fie împuternicită să modifice anexa III la Directiva 2006/48/CE, astfel încât să se țină seama de evoluția piețelor financiare sau ale standardelor sau cerințelor contabile care iau în considerare legislația comunitară sau având în vedere convergența practicilor de supraveghere. Deoarece măsurile respective au un domeniu general de aplicare și urmăresc modificarea unor elemente neesențiale ale Directivei 2006/48/CE, acestea trebuie adoptate în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 5a din Decizia 1999/468/CE.
- (33) Criza financiară a evidențiat necesitatea unei mai bune analize și a unui răspuns mai bun la problemele macroprudențiale – probleme care se află la granița dintre politica macroeconomică și reglementarea sistemului financiar. În această privință, este necesar să se examineze: măsurile care atenuează fluctuațiile ciclului afacerilor, inclusiv necesitatea ca instituțiile de credit să constituie în perioadele de creștere rezerve de capital anticiclice care să poată fi utilizate în caz de criză, măsuri care pot include posibilitatea constituirii de rezerve suplimentare, de provizioane dinamice, precum și posibilitatea de a reduce rezervele de capital în perioadele dificile, asigurând astfel o disponibilitate adecvată a capitalului pe tot parcursul ciclului; motivele pe care se bazează calcularea cerințelor de capital în conformitate cu Directiva 2006/48/CE; măsurile care completează cerințele bazate pe riscuri impuse instituțiilor de credit pentru a facilita limitarea nivelului de îndatorare din sistemul bancar.

⁽¹⁾ JO L 184, 17.7.1999, p. 23.

- (34) Până la 31 decembrie 2009, Comisia ar trebui, prin urmare, să revizuiască în întregime Directiva 2006/48/CE, pentru a include aspectele menționate, și să prezinte Parlamentului European și Consiliului un raport însoțit de propuneri adecvate.
- (35) Pentru a asigura stabilitatea financiară, Comisia ar trebui să revizuiască și să prezinte un raport privind măsurile menite să sporească transparența piețelor extrabursiere, să limiteze riscurile de contrapartidă și să reducă riscurile globale în general, cum ar fi procesarea swap-urilor pe risc de credit prin intermediul unei case de compensare centrale (CCP). Ar trebui să se încurajeze stabilirea și dezvoltarea în UE a unor CCP-uri care să fie supuse unor standarde prudențiale și de funcționare ridicate și unei supravegheri eficiente. Comisia ar trebui să-și prezinte raportul Parlamentului European și Consiliului, însoțit de propuneri adecvate, care să țină seama de eventualele inițiative paralele de la nivel mondial.
- (36) Comisia ar trebui să analizeze punerea în aplicare a articolului 113 alineatul (4) din Directiva 2006/48/CE, inclusiv oportunitatea ca exceptările să fie stabilite la nivel național. Comisia ar trebui să elaboreze un raport în acest sens pe care să îl transmită Parlamentului European și Consiliului, însoțit de propuneri adecvate. Exceptările și opțiunile ar trebui eliminate în cazul în care nu există o necesitate demonstrată a menținerii lor pentru a adopta un set unic de norme coerente în întreaga Comunitate.
- (37) În cadrul evaluării riscului, ar trebui avute în vedere caracteristicile specifice ale microcreditului, iar dezvoltarea microcreditului ar trebui încurajată. De asemenea, având în vedere dezvoltarea redusă a microcreditului, ar trebui promovată dezvoltarea de sisteme adecvate de rating, inclusiv dezvoltarea unor sisteme standard de rating adaptate la riscurile activităților de microcreditare. Statele membre ar trebui să facă eforturi pentru a garanta că reglementarea și supravegherea prudențială ale activităților de microcreditare de la nivel național sunt proporționale.
- (38) Deoarece obiectivele prezentei directive, și anume introducerea de norme privind inițierea și exercitarea activității instituțiilor de credit, precum și supravegherea prudențială a acestora nu pot fi suficient de bine realizate de către statele membre, deoarece necesită armonizarea unei multitudini de norme diferite existente în sistemele juridice ale diferitelor state membre și, prin urmare, pot fi realizate mai bine la nivelul Comunității, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din tratat. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat în respectivul articol, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestor obiective.
- (39) În conformitate cu punctul 34 din Acordul interinstituțional privind o mai bună legiferare ⁽¹⁾, statele membre sunt încurajate să elaboreze, în interes propriu și în interesul Comunității, propriile tabele care să ilustreze, pe cât posibil, corespondența dintre prezenta directivă și măsurile de transpunere și să le facă publice.
- (40) Directivele 2006/48/CE, 2006/49/CE și 2007/64/CE ⁽²⁾ ar trebui, prin urmare, să fie modificate în consecință,
- ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:
- Articolul 1*
- Modificări ale Directivei 2006/48/CE**
- Directiva 2006/48/CE se modifică după cum urmează:
1. Articolul 3 alineatul (1) se modifică după cum urmează:
- (a) la primul paragraf, partea introductivă se înlocuiește cu următorul text:
- „(1) Instituțiile de credit situate în același stat membru și afiliate în mod permanent unui organism central care le supraveghează și care are sediul în același stat membru pot fi exceptate de la îndeplinirea cerințelor prevăzute la articolul 7 și la articolul 11 alineatul (1) în cazul în care legislația internă prevede că:”;
- (b) al doilea și al treilea paragraf se elimină.
2. Articolul 4 se modifică după cum urmează:
- (a) punctul 6 se înlocuiește cu următorul text:
- „6. «instituții» în sensul secțiunilor 2, 3 și 5 din titlul V capitolul 2 înseamnă instituții în sensul definiției de la articolul 3 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2006/49/CE;”;
- (b) la punctul 45, litera (b) se înlocuiește cu următorul text:
- „(b) două sau mai multe persoane fizice sau juridice între care nu există o relație de control, astfel cum este descrisă la litera (a), dar care trebuie să fie considerate ca reprezentând un singur risc deoarece legătura dintre ele este atât de strânsă încât, în cazul în care una dintre aceste persoane se confruntă cu probleme financiare, în special dificultăți de finanțare sau de rambursare, și cealaltă sau toate celelalte persoane ar întâmpina probabil dificultăți de finanțare sau de rambursare.”;
- ⁽¹⁾ JO C 321, 31.12.2003, p. 1.
- ⁽²⁾ JO L 319, 5.12.2007, p. 1.

(c) se adaugă următorul punct:

„48. «autoritate responsabilă cu supravegherea consolidată» înseamnă autoritatea competentă responsabilă cu realizarea supravegherii, într-o manieră consolidată, a instituțiilor de credit mamă din UE și a instituțiilor de credit controlate de holdinguri financiare mamă din UE.”

3. La articolul 40 se adaugă următorul alineat:

„(3) În exercitarea atribuțiilor generale care le revin, autoritățile competente dintr-un stat membru iau în calcul în mod corespunzător efectul potențial al deciziilor lor asupra stabilității sistemului financiar din toate celelalte state membre în cauză, în special în situații de urgență, pe baza informațiilor disponibile la momentul respectiv.”

4. Se introduc următoarele articole:

„Articolul 42a

(1) Autoritățile competente ale unui stat membru gazdă pot solicita autorității responsabile cu supravegherea consolidată, în cazul în care se aplică articolul 129 alineatul (1), sau autorităților competente ale statului membru de origine să considere o sucursală a unei instituții de credit ca fiind semnificativă.

Cererea respectivă specifică motivele pentru care sucursala ar trebui considerată semnificativă, în special cu privire la următoarele aspecte:

- (a) în cazul în care cota de piață a sucursalei unei instituții de credit în ceea ce privește depozitele depășește 2 % în statul membru gazdă;
- (b) impactul probabil al unei suspendări sau încetări a operațiunilor instituției de credit asupra lichidității pieței și asupra sistemelor de plată și de compensare și decontare din statul membru gazdă; și
- (c) dimensiunea și importanța sucursalei, din punctul de vedere al numărului de clienți, în contextul sistemului bancar sau financiar al statului membru gazdă.

Autoritățile competente ale statelor membre de origine și ale statelor membre gazdă și autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată, în cazul în care se aplică articolul 129 alineatul (1), depun toate eforturile posibile pentru a ajunge la o decizie comună cu privire la desemnarea unei sucursale ca fiind semnificativă.

În cazul în care nu se ajunge la o decizie comună în termen de două luni de la primirea unei cereri în temeiul primului paragraf, autoritățile competente ale statului membru gazdă iau propria decizie în termen de alte două

luni cu privire la desemnarea sucursalei ca fiind semnificativă. La luarea deciziei, autoritățile competente din statul membru gazdă iau în considerare orice opinii și rezerve ale autorității responsabile cu supravegherea consolidată sau ale autorităților competente din statul membru de origine.

Deciziile menționate la al treilea și al patrulea paragraf sunt incluse într-un document care cuprinde motivele pe care se întemeiază și se transmit autorităților competente în cauză și sunt considerate ca fiind hotărâtoare și aplicate de autoritățile competente din statele membre în cauză.

Desemnarea unei sucursale drept semnificativă nu aduce atingere drepturilor și responsabilităților autorităților competente prevăzute în prezenta directivă.

(2) Autoritățile competente ale statului membru de origine comunică autorităților competente ale unui stat membru gazdă în care are sediul o sucursală semnificativă informațiile menționate la articolul 132 alineatul (1) literele (c) și (d) și îndeplinesc sarcinile menționate la articolul 129 alineatul (1) litera (c) în cooperare cu autoritățile competente ale statului membru gazdă.

În cazul în care o autoritate competentă a unui stat membru de origine constată prezența unei situații de urgență în cadrul unei instituții de credit, astfel cum se menționează la articolul 130 alineatul (1), aceasta alertează în cel mai scurt timp autoritățile menționate la articolul 49 al patrulea paragraf și la articolul 50.

(3) În cazul în care nu se aplică articolul 131a, autoritățile competente care supraveghează o instituție de credit având sucursale semnificative în alte state membre instituie și prezidează un colegiu de supraveghetori pentru a facilita cooperarea prevăzută la alineatul (2) din prezentul articol și la articolul 42. Înființarea și funcționarea colegiului se bazează pe dispoziții scrise, determinate, în urma consultării cu autoritățile competente în cauză, de către autoritatea competentă din statul membru de origine. Autoritatea competentă din statul membru de origine decide cu privire la autoritățile competente să participe la o reuniune sau la o activitate a colegiului.

Decizia autorității competente din statul membru de origine ține seama de relevanța activității de supraveghere care urmează să fie planificată sau coordonată pentru aceste autorități, în special de impactul potențial asupra stabilității sistemului financiar din statele membre vizate, menționat la articolul 40 alineatul (3), și de obligațiile menționate la alineatul (2) din prezentul articol.

În prealabil, autoritatea competentă din statul membru de origine informează pe deplin toți membrii colegiului în legătură cu organizarea unor astfel de reuniuni, cu principalele aspecte care urmează să fie discutate, precum și în legătură cu activitățile care urmează să fie examinate. Autoritatea competentă din statul membru de origine informează, de asemenea, pe deplin și la timp, toți membrii colegiului în legătură cu măsurile adoptate în cadrul respectivelor reuniuni sau cu măsurile întreprinse.

Articolul 42b

(1) În exercitarea atribuțiilor care le revin, autoritățile competente iau în considerare convergența în ceea ce privește instrumentele de supraveghere și practicile de supraveghere în punerea în aplicare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative adoptate în temeiul prezentei directive. În acest scop, statele membre se asigură că:

- (a) autoritățile competente participă la activitățile Comitetului supraveghetorilor bancari europeni;
- (b) autoritățile competente respectă ghidurile, recomandările, standardele și alte măsuri convenite de Comitetul supraveghetorilor bancari europeni și justifică fiecare caz în care nu le respectă;
- (c) mandatele naționale acordate autorităților competente nu le împiedică pe acestea să își respecte obligațiile care le revin ca membri Comitetului supraveghetorilor bancari europeni sau în temeiul prezentei directive.

(2) Comitetul supraveghetorilor bancari europeni transmite un raport Parlamentului European, Consiliului și Comisiei cu privire la evoluția procesului de convergență a supravegherii în fiecare an, începând cu 1 ianuarie 2011.”

5. Articolul 49 se modifică după cum urmează:

- (a) la primul paragraf, litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) băncilor centrale din Sistemul European al Băncilor Centrale și altor organisme cu o funcție similară în calitate de autorități monetare, în cazul în care aceste informații sunt relevante pentru exercitarea sarcinilor statutare care le revin, inclusiv coordonarea politicii monetare și furnizarea de lichidități, supravegherea sistemelor de plată, de compensare și de decontare a titlurilor de valoare și salvagardarea stabilității sistemului financiar;”

- (b) se adaugă următorul paragraf:

„Într-o situație de urgență, astfel cum se menționează la articolul 130 alineatul (1), statele membre permit autorităților competente să comunice informații băncilor centrale din Sistemul European al Băncilor Centrale, în cazul în care aceste informații sunt relevante pentru exercitarea sarcinilor statutare care le revin, inclusiv coordonarea politicii monetare și furnizarea de lichidități, supravegherea sistemelor de plată, de compensare și de decontare și salvagardarea stabilității sistemului financiar.”

6. La articolul 50 se adaugă următorul paragraf:

„Într-o situație de urgență, astfel cum se menționează la articolul 130 alineatul (1), statele membre permit autorităților competente să divulge informații relevante departamentelor menționate la primul paragraf din prezentul articol, în toate statele membre în cauză.”

7. Articolul 57 se modifică după cum urmează:

- (a) litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) capitalul în sensul articolului 22 din Directiva 86/635/CEE, în măsura în care a fost vărsat, la care se adaugă primele de emisiune aferente, în măsura în care absoarbe integral pierderile în condiții de asigurare a continuității activității și în măsura în care, în caz de faliment sau lichidare, are un rang inferior tuturor celorlalte creanțe.”;

- (b) se introduce următoarea literă:

„(ca) alte instrumente decât cele menționate la litera (a), care îndeplinesc cerințele stabilite la articolul 63 alineatul (2) literele (a), (c), (d) și (e) și la articolul 63a;”;

- (c) al treilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În sensul literei (b), statele membre permit includerea profiturilor interimare sau de sfârșit de exercițiu înainte de luarea unei decizii oficiale numai în cazul în care respectivele profituri au fost verificate de persoanele responsabile cu verificarea conturilor și în cazul în care se dovedește, în conformitate cu cerințele autorităților competente, că valoarea acestora a fost evaluată în conformitate cu principiile enunțate în Directiva 86/635/CEE și este netă de orice obligație sau dividend previzibile.”

- 8. La articolul 61, primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Conceptul de fonduri proprii, astfel cum este definit la articolul 57 literele (a)-(h), include un număr maxim de elemente și sume. Statele membre pot decide cu privire la utilizarea acestor elemente și la deducerea altor elemente decât cele menționate la articolul 57 literele (i)-(r).”

- 9. La articolul 63 alineatul (2), se adaugă următorul paragraf:

„Instrumentele menționate la articolul 57 litera (ca) respectă cerințele stabilite la literele (a), (c), (d) și (e) ale prezentului articol.”

- 10. Se introduce următorul articol:

„Articolul 63a

(1) Instrumentele menționate la articolul 57 litera (ca) respectă cerințele stabilite la alineatele (2)-(5) din prezentul articol.

(2) Instrumentele sunt nedatate sau au o scadență inițială de cel puțin 30 de ani. Instrumentele pot include una sau mai multe opțiuni de cumpărare la discreția exclusivă a emitentului, însă nu se răscumpără mai devreme de cinci ani de la data emiterii. În cazul în care prevederile care reglementează instrumentele nedatate prevăd un stimulent moderat pentru răscumpărare de către instituția de credit, așa cum este stabilit acesta de către autoritățile competente, stimulentul respectiv nu se aplică mai devreme de zece ani de la data emiterii. Prevederile care reglementează instrumentele datate nu permit niciun stimulent pentru răscumpărare la o altă dată decât data scadenței.

Instrumentele date și nedate pot fi cumpărate sau răscumpărate numai cu aprobarea prealabilă a autorităților competente. Autoritățile competente pot să își dea acordul cu condiția ca solicitarea în acest sens să fie făcută la inițiativa instituției și să nu fie afectate în mod semnificativ nici condițiile financiare, nici cele de solvabilitate ale instituției de credit respective. Autoritățile competente pot solicita instituțiilor să înlocuiască instrumentul cu elemente de o calitate egală sau superioară, conform celor menționate la articolul 57 litera (a) sau (ca).

Autoritățile competente solicită suspendarea răscumpărării instrumentelor date în cazul în care instituția de credit nu respectă cerințele de capital stabilite la articolul 75 și pot solicita o astfel de suspendare și în alte momente, în funcție de situația financiară și de situația solvabilității instituțiilor de credit.

Autoritatea competentă poate autoriza în orice moment răscumpărarea anticipată a instrumentelor date și nedate în cazul în care regimul fiscal aplicabil sau clasificarea din punctul de vedere al reglementărilor prudențiale a respectivelor instrumente suferă o modificare care nu a fost prevăzută la data emiterii.

(3) Prevederile care reglementează instrumentul permit instituției de credit să anuleze, atunci când este necesar, plata dobânzii sau a dividendelor pe o perioadă nelimitată, pe bază necumulativă.

Cu toate acestea, instituția de credit anulează astfel de plăți în cazul în care nu respectă cerințele de capital stabilite la articolul 75.

Autoritățile competente pot solicita anularea unor astfel de plăți pe baza situației financiare și a situației solvabilității instituției de credit. Orice astfel de anulare nu aduce atingere dreptului instituției de credit de a înlocui plata dobânzii sau a dividendelor cu o plată sub forma unui instrument menționat la articolul 57 litera (a), cu condiția ca orice astfel de mecanism să permită instituției de credit să păstreze resurse financiare. Această substituție poate face obiectul unor condiții speciale stabilite de către autoritățile competente.

(4) Prevederile care reglementează instrumentul prevăd că principalul, dobânda neplătită sau dividendul trebuie să fie de asemenea natură încât să absoarbă pierderile și să împiedice recapitalizarea instituției de credit prin intermediul unor mecanisme corespunzătoare elaborate de Comitetul supraveghetorilor bancari europeni în temeiul alineatului (6).

(5) În caz de faliment sau lichidare a instituției de credit, instrumentele au rang inferior elementelor menționate la articolul 63 alineatul (2).

(6) Comitetul supraveghetorilor bancari europeni elaborează ghiduri în vederea convergenței practicilor de supraveghere în ceea ce privește instrumentele menționate la alineatul (1) din prezentul articol și la articolul 57 litera (a) și monitorizează aplicarea lor. Până la 31 decembrie 2011, Comisia evaluează aplicarea prezentului articol și înainteaș un raport Parlamentului European și Consiliului, însoțit de propuneri adecvate în vederea asigurării calității fondurilor proprii."

11. La articolul 65 alineatul (1), litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) orice interese minoritare în înțelesul articolului 21 din Directiva 83/349/CEE, în cazul în care este utilizată metoda integrării globale. Orice instrument menționat la articolul 57 litera (ca) și din care decurg interese minoritare îndeplinește cerințele stabilite la articolul 63 alineatul (2) literele (a), (c), (d) și (e) și la articolele 63a și 66;”.

12. Articolul 66 se modifică după cum urmează:

(a) alineatele (1) și (2) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) Elementele menționate la articolul 57 literele (d)-(h) sunt supuse următoarelor limite:

(a) totalul elementelor menționate la articolul 57 literele (d)-(h) nu trebuie să depășească un maximum de 100 % din elementele menționate la literele (a)-(ca), minus literele (i), (j) și (k) ale articolului respectiv; iar

(b) totalul elementelor menționate la articolul 57 literele (g)-(h) nu trebuie să depășească un maximum de 50 % din elementele menționate la literele (a)-(ca), minus literele (i), (j) și (k) ale articolului respectiv.

(1a) Sub rezerva dispozițiilor de la alineatul (1) din prezentul articol, totalul elementelor prevăzute la articolul 57 litera (ca) se supune următoarelor limite:

(a) instrumentele care trebuie convertite în situații de urgență și pot fi convertite la inițiativa autorității competente, în orice moment, pe baza situației financiare și a situației solvabilității emitentului, în elementele menționate la articolul 57 litera (a) într-un interval predeterminat nu trebuie să depășească în total limita maximă de 50 % din elementele de la literele (a)-(ca), minus literele (i), (j) și (k) din respectivul articol;

(b) în limita menționată la litera (a) din prezentul alineat, toate celelalte instrumente nu trebuie să depășească limita maximă de 35 % din elementele de la articolul 57 literele (a)-(ca), minus literele (i), (j) și (k);

(c) în limitele menționate la literele (a) și (b) ale prezentului alineat, instrumentele date și instrumentele ale căror prevederi prevăd stimulente pentru răscumpărare de către instituția de credit nu trebuie să depășească limita maximă de 15 % din elementele de la articolul 57 literele (a)-(ca), minus literele (i), (j) și (k);

(d) suma elementelor care depășește limitele stabilite la literele (a), (b) și (c) trebuie să respecte limita stabilită la alineatul (1) din prezentul articol.

(2) Totalul elementelor menționate la articolul 57 literele (l)-(r) se deduce jumătate din totalul elementelor menționate la literele (a)-(ca), minus literele (i), (j) și (k) ale articolului menționat, și jumătate din totalul elementelor menționate la literele (d)-(h) ale articolului respectiv, după aplicarea limitelor menționate la alineatul (1) din prezentul articol. În măsura în care jumătate din totalul elementelor de la articolul 57 literele (l)-(r) depășește totalul elementelor de la literele (d)-(h) din respectivul articol, excedentul se deduce din totalul elementelor de la articolul respectiv literele (a)-(ca), minus literele (i), (j) și (k). Elementele menționate la articolul 57 litera (r) nu se deduc, în cazul în care au fost incluse în calcularea valorilor expunerilor ponderate la risc în sensul articolului 75, în conformitate cu anexa IX partea 4.”;

(b) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Autoritățile competente pot să autorizeze instituțiile de credit să depășească limitele stabilite la alineatele (1) și (1a), temporar, în situații de urgență.”

13. La titlul V capitolul 2 secțiunea 2 subsecțiunea 2, subtitlul „Calcularea cerințelor” se înlocuiește cu „Cerințe de calculare și raportare”.

14. La articolul 74 alineatul (2), se introduce următorul paragraf după primul paragraf:

„Pentru comunicarea acestor calcule de către instituțiile de credit, autoritățile competente aplică, începând cu data de 31 decembrie 2012, formate, frecvențe și date de raportare uniforme. În acest sens, Comitetul supraveghetorilor bancari europeni elaborează ghiduri în vederea introducerii, la nivelul Comunității, a unui format de raportare uniform înainte de 1 ianuarie 2012. Formatele de raportare sunt proporționale cu natura, volumul și complexitatea activităților instituțiilor de credit.”

15. La articolul 81, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Autoritățile competente recunosc o ECAI ca fiind eligibilă în sensul articolului 80 numai în cazul în care au garanția că metodologia de evaluare folosită de respectiva instituție îndeplinește cerințele de obiectivitate, de independență, de control continuu și de transparență, precum și că evaluările rezultate ale creditelor îndeplinesc cerințele de credibilitate și de transparență. În acest scop, autoritățile competente țin seama de criteriile tehnice prevăzute în anexa VI partea 2. În cazul în care o ECAI este înregistrată ca agenție de rating de credit în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1060/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009 privind agențiile de rating de credit (*), autoritățile competente consideră că sunt îndeplinite cerințele de obiectivitate, de independență, de control continuu și de transparență privind metodologia sa de evaluare.

(*) JO L 302, 17.11.2009, p. 1.”

16. Articolul 87 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (11) se înlocuiește cu următorul text:

„(11) În cazul în care expunerile sub forma titlurilor de participare la organisme de plasament colectiv (OPC) îndeplinesc condițiile prevăzute în anexa VI partea 1 punctele 77 și 78, iar instituția de credit are cunoștință de toate expunerile-suport sau de o parte din expunerile-suport ale organismului de plasament colectiv, instituția de credit ia în considerare în mod direct expunerile-suport respective în vederea calculării valorilor ponderate la risc ale expunerilor și a valorilor pierderilor așteptate, în conformitate cu metodele prevăzute în prezenta subsecțiune. Alineatul (12) se aplică acelei părți a expunerilor-suport ale OPC de care instituția de credit nu are cunoștință sau de care nu ar putea în mod rezonabil să aibă cunoștință. Alineatul (12) se aplică în special în cazul în care ar reprezenta un efort excesiv pentru instituția de credit să ia în considerare în mod direct expunerile-suport pentru a calcula valorile ponderate la risc ale expunerilor și valorile pierderilor așteptate, în conformitate cu metodele prevăzute în prezenta subsecțiune.

În cazul în care instituția de credit nu îndeplinește condițiile pentru utilizarea metodelor prevăzute în prezenta subsecțiune pentru toate expunerile-suport ale OPC sau pentru o parte din aceste expuneri, valorile ponderate la risc ale expunerilor și valorile pierderilor așteptate se calculează în conformitate cu următoarele metode:

(a) pentru expunerile încadrate în clasa de expuneri menționată la articolul 86 alineatul (1) litera (e), metoda prevăzută în anexa VII partea 1 punctele 19-21;

(b) pentru toate celelalte expuneri-suport, metoda prevăzută la articolele 78-83, sub rezerva următoarelor modificări:

(i) pentru expunerile cărora li se atribuie o pondere de risc specifică, aferentă expunerilor pentru care nu este disponibil un rating, sau care se încadrează la nivelul scalei de evaluare a calității creditului căruiua îi este asociată cea mai ridicată pondere de risc pentru o clasă de expuneri dată, ponderea de risc trebuie să fie înmulțită cu un factor de doi, însă nu trebuie să fie mai mare de 1 250 %;

(ii) pentru toate celelalte expuneri, ponderea de risc trebuie să fie înmulțită cu un factor de 1,1 și trebuie să fie de minimum 5 %.

În cazul în care, în sensul literei (a), instituția de credit nu are capacitatea de a distinge între expuneri din titluri de capital private, expuneri din titluri de capital tranzacționate la bursă și expuneri din alte titluri de capital, instituția de credit tratează respectivele expuneri ca expuneri din alte titluri de capital. Fără a aduce atingere articolului 154 alineatul (6), în cazul în care aceste expuneri, luate împreună cu expunerile directe ale instituției de credit din clasa de expuneri respectivă, nu sunt semnificative în

sensul articolului 89 alineatul (2), se poate aplica articolul 89 alineatul (1), sub rezerva aprobării de către autoritățile competente.”;

- (b) la alineatul (12), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Ca alternativă la aplicarea metodei descrise la primul paragraf, instituțiile de credit pot calcula ele însele sau pot recurge la o terță parte pentru calcularea și raportarea valorilor medii ponderate la risc ale expunerilor, pe baza expunerilor-suport ale OPC, în conformitate cu metodele menționate la alineatul (11) literele (a) și (b), cu condiția să se asigure într-o măsură adecvată corectitudinea calculului și a raportării.”

17. La articolul 89 alineatul (1) litera (d), partea introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„(d) expuneri față de administrațiile centrale ale statelor membre și față de administrațiile regionale, autoritățile locale și organele administrative ale acestora, sub rezerva îndeplinirii următoarelor condiții.”

18. La articolul 97, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Autoritățile competente recunosc o ECAI ca fiind eligibilă în sensul alineatului (1) din prezentul articol numai în cazul în care au garanția că instituția respectivă îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 81, ținând seama de criteriile tehnice prevăzute în anexa VI partea 2, și că are o capacitate dovedită în domeniul securitizării, fapt care poate fi probat printr-un grad ridicat de acceptare pe piață. În cazul în care o ECAI este înregistrată ca și agenție de rating de credit în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1060/2009 privind agențiile de rating de credit, autoritățile competente consideră că sunt îndeplinite cerințele de obiectivitate, de independență, de control continuu și de transparență privind metodologia sa de evaluare.”

19. Articolul 106 se modifică după cum urmează:

- (a) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Expunerile nu cuprind niciuna dintre următoarele:

- (a) în cazul tranzacțiilor de schimb valutar, expunerile care au loc în mod normal la decontare în timpul celor două zile lucrătoare ulterioare plății;
- (b) în cazul operațiunilor de vânzare sau cumpărare de valori mobiliare, expunerile care au loc în mod normal la decontare în cele cinci zile lucrătoare ulterioare plății sau livrării valorilor, oricare dintre acestea survine mai întâi;
- (c) în cazul furnizării de servicii de transferuri monetare, inclusiv de execuție de plăți, compensări și decontări în orice monedă și de corespondent bancar sau de servicii de compensare, decontare și custodie a instrumentelor financiare către clienți,

primirea întârziată a finanțării și alte expuneri care decurg din activitatea clienților, care nu durează mai mult decât până în următoarea zi lucrătoare; sau

- (d) în cazul furnizării de servicii de transferuri monetare, inclusiv de execuție de plăți, compensări și decontări în orice monedă și de corespondent bancar, expuneri pe termen de mai puțin de o zi față de instituțiile care prestează serviciile respective.

Comitetul supraveghetorilor bancari europeni elaborează ghiduri în scopul unei convergențe sporite a practicilor de supraveghere cu privire la exceptările de la literele (c) și (d).”;

- (b) se adaugă următorul alineat:

„(3) Pentru a stabili existența unui grup de clienți aflați în legătură, în ceea ce privește expunerile menționate la articolul 79 alineatul (1) literele (m), (o) și (p), în cazul în care există o expunere la activele-suport, o instituție de credit evaluează sistemul sau expunerile-suport ale acestuia sau ambele. În acest scop, o instituție de credit evaluează substanța economică și riscurile inerente structurii tranzacției.”

20. Articolul 107 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 107

În scopul calculării valorii expunerilor în conformitate cu prezenta secțiune, noțiunea de «instituție de credit» desemnează și orice întreprindere privată sau publică, inclusiv sucursalele acesteia, care corespunde definiției «instituției de credit» și care a fost autorizată într-o țară terță.”

21. Articolul 110 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 110

(1) O instituție de credit raportează autorităților competente următoarele informații cu privire la fiecare expunere mare, inclusiv cu privire la expunerile mari exceptate de la aplicarea articolului 111 alineatul (1):

- (a) identificarea clientului sau a grupului de clienți aflați în legătură față de care o instituție de credit are o expunere mare;
- (b) valoarea expunerii înainte de a se lua în considerare efectul diminuării riscului de credit, dacă este cazul;
- (c) în cazul în care se utilizează, tipul protecției finanțate sau nefinanțate a creditului;
- (d) valoarea expunerii după luarea în considerare a efectului diminuării riscului de credit calculat în sensul articolului 111 alineatul (1).

În cazul în care o instituție de credit face obiectul articolelor 84-89, cele mai mari 20 de expuneri ale acesteia, în mod consolidat, exclusiv cele exceptate de la aplicarea articolului 111 alineatul (1), se pun la dispoziția autorităților competente.

(2) Statele membre adoptă dispoziții care prevăd că această raportare are loc cel puțin de două ori pe an. Autoritățile competente aplică, de la 31 decembrie 2012, formate, frecvențe și date de raportare uniforme. Pentru a facilita acest lucru, Comitetul supraveghetorilor bancari europeni elaborează ghiduri pentru introducerea, la nivelul Comunității, a unui format de raportare uniform înainte de 1 ianuarie 2012. Formatele de raportare sunt proporționale cu natura, dimensiunea și complexitatea activităților instituțiilor de credit.

(3) Statele membre solicită instituțiilor de credit să își analizeze, în măsura în care este posibil, expunerile față de emitenții de garanții reale, furnizorii de protecție nefinanțată a creditelor și de activele-suport, în temeiul articolului 106 alineatul (3), privind posibilele concentrări și, după caz, să ia măsuri sau să comunice autorității competente informațiile relevante.”

22. Articolul 111 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) O instituție de credit nu poate să asume, după luarea în considerare a efectului diminuării riscului de credit în conformitate cu articolele 112-117, o expunere față de un client sau grup de clienți aflați în legătură a cărei valoare depășește 25 % din fondurile sale proprii.

În cazul în care clientul este o instituție sau în cazul în care un grup de clienți aflați în legătură include una sau mai multe instituții, valoarea respectivă nu poate depăși 25 % din fondurile proprii ale instituției de credit sau 150 de milioane EUR, luându-se în considerare nivelul cel mai ridicat, cu condiția ca suma valorilor expunerilor, după luarea în calcul a diminuării riscului de credit în conformitate cu articolele 112-117, față de toți clienții aflați în legătură care nu sunt instituții să nu depășească 25 % din fondurile proprii ale instituției de credit.

În cazul în care suma de 150 de milioane EUR depășește procentul de 25 % din fondurile proprii ale instituției de credit, valoarea expunerii, după luarea în considerare a diminuării riscului de credit în conformitate cu articolele 112-117, nu depășește o limită rezonabilă în ceea ce privește fondurile proprii ale instituției de credit. Această limită este determinată de către instituțiile de credit în conformitate cu politicile și procedurile menționate în anexa V punctul 7, pentru a aborda și controla riscul de concentrare, și nu depășește 100 % din fondurile proprii ale instituției de credit.

Statele membre pot stabili o limită mai mică decât 150 de milioane EUR și informează Comisia în legătură cu aceasta.”;

(b) alineatele (2) și (3) se elimină;

(c) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) O instituție de credit respectă permanent limita relevantă prevăzută la alineatul (1). În cazul în care, într-o situație excepțională, expunerile depășesc limita respectivă, valoarea expunerii este notificată de îndată autorităților competente, care, în cazul în care acest lucru se justifică, acordă instituției de credit o perioadă limitată de timp pentru a respecta limita respectivă.

În cazul în care se aplică suma de 150 de milioane EUR menționată la alineatul (1), autoritățile competente pot permite, de la caz la caz, depășirea limitei de 100 % în ceea ce privește fondurile proprii ale instituției de credit.”

23. Articolul 112 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Sub rezerva dispozițiilor alineatului (3) din prezentul articol, în cazul în care recunoașterea protecției finanțate sau nefinanțate a creditului poate fi permisă în temeiul articolelor 113-117, această autorizare este condiționată de respectarea criteriilor de eligibilitate și a altor cerințe minime prevăzute la articolele 90-93.”;

(b) se adaugă următorul alineat:

„(4) În sensul prezentei secțiuni, o instituție de credit nu ține seama de garanția reală menționată în anexa VIII partea 1 punctele 20-22, cu excepția cazului în care articolul 115 autorizează acest lucru.”

24. Articolul 113 se modifică după cum urmează:

(a) alineatele (1) și (2) se elimină;

(b) alineatul (3) se modifică după cum urmează:

(i) partea introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Următoarele expuneri sunt exceptate de la aplicarea articolului 111 alineatul (1):”;

(ii) literele (e) și (f) se înlocuiesc cu următorul text:

„(e) activele care constituie creanțe asupra autorităților regionale sau locale ale statelor membre, în cazul în care aceste creanțe ar primi o ponderare a riscului de 0 % în temeiul articolelor 78-83, precum și pentru alte expuneri față de autoritățile regionale sau locale respective sau garantate de acestea, în cazul în care creanțele asupra acestor autorități primesc o ponderare a riscului de 0 % în temeiul articolelor 78-83;

- (f) expunerile față de contrapartidele menționate la articolul 80 alineatul (7) sau (8), în cazul în care ar primi o ponderare a riscului de 0 % în temeiul articolelor 78-83; expunerile care nu întrunesc criteriile respective, indiferent dacă sunt sau nu exceptate de la dispozițiile articolului 111 alineatul (1), se consideră expuneri față de o parte terță;”;
- (iii) litera (i) se înlocuiește cu următorul text:
- „(i) expunerile care decurg din facilitățile de credit neutilizate care sunt clasificate drept elemente din afara bilanțului care prezintă un grad de risc scăzut menționate în anexa II, cu condiția să existe un acord încheiat cu clientul sau grupul de clienți aflați în legătură, în temeiul căruia facilitatea nu poate fi utilizată decât în cazul în care se stabilește că aceasta nu determină depășirea limitei impuse la articolul 111 alineatul (1).”;
- (iv) literele (j)-(t) se elimină;
- (v) al treilea, al patrulea și al cincilea paragraf se elimină;
- (c) se adaugă următorul alineat:
- „(4) Statele membre pot excepta în totalitate sau parțial de la aplicarea articolului 111 alineatul (1) următoarele expuneri:
- (a) obligațiunile garantate care îndeplinesc condițiile prevăzute în anexa VI partea 1 punctele 68, 69 și 70;
- (b) activele care constituie creanțe asupra autorităților regionale sau locale ale statelor membre, în cazul în care aceste creanțe ar primi o ponderare a riscului de 20 % în temeiul articolelor 78-83, precum și pentru alte expuneri față de autoritățile regionale sau locale respective sau garantate de acestea, în cazul în care creanțele asupra acestor autorități primesc o ponderare a riscului de 20 % în temeiul articolelor 78-83;
- (c) sub rezerva alineatului (3) litera (f) din prezentul articol, expunerile, inclusiv participațiile sau alte tipuri de acțiuni, asumate de o instituție de credit față de întreprinderea sa mamă, față de alte filiale ale acestei întreprinderi-mamă sau față de propriile sale filiale, în măsura în care aceste întreprinderi fac obiectul supravegherii consolidate la care este supusă și instituția de credit, în conformitate cu prezenta directivă sau cu normele echivalente în vigoare într-o țară terță; expunerile care nu întrunesc aceste criterii, indiferent dacă sunt sau nu exceptate de la dispozițiile articolului 111 alineatul (1), se consideră expuneri față de o parte terță;
- (d) activele care constituie creanțe și alte expuneri, inclusiv participații sau orice alt fel de acțiuni față de instituțiile de credit regionale sau centrale la care instituția de credit este asociată în cadrul unei rețele, în conformitate cu dispozițiile legale sau statutare, și care sunt responsabile, în temeiul dispozițiilor respective, de operațiunile de compensare în numerar din cadrul acelei rețele;
- (e) activele care constituie creanțe și alte expuneri față de instituțiile de credit suportate de instituțiile de credit care funcționează în mod neconcurențial acordând împrumuturi în cadrul programelor legislative sau în baza statutului lor pentru promovarea anumitor sectoare ale economiei, care implică o anumită formă de supraveghere și anumite restricții ale administrației publice cu privire la utilizarea împrumuturilor, cu condiția ca respectivele expuneri să rezulte în urma unor asemenea împrumuturi care sunt transferate beneficiarilor prin intermediul altor instituțiilor de credit;
- (f) activele care constituie creanțe și alte expuneri față de instituții, cu condiția ca expunerile respective să nu constituie fonduri proprii ale instituțiilor, să aibă scadența în ziua lucrătoare următoare și să nu fie denuminate într-o monedă comercială importantă;
- (g) activele care constituie creanțe asupra băncilor centrale sub formă de rezerve minime obligatorii deținute la aceste bănci centrale și care sunt denuminate în monedele lor naționale;
- (h) activele care constituie creanțe asupra autorităților centrale sub formă de cerințe statutare de lichidități deținute în titluri de stat și care sunt denuminate și finanțate în monedele lor naționale, cu condiția ca, sub rezerva deciziei autorității competente, ratingul de credit al respectivelor autorități centrale atribuit de o ECAI desemnată să fie din categoria «investment grade»;
- (i) 50 % din acreditivele documentare din afara bilanțului care prezintă un grad de risc mediu/scăzut și din facilitățile de credit neutilizate din afara bilanțului care prezintă un grad de risc mediu/scăzut, menționate în anexa II și, sub rezerva acordului autorităților competente, 80 % din garanții, altele decât garanțiile pentru credite care au un temei legal sau statutar și sunt acordate membrilor prin fondurile de garantare mutuală care au statut de instituții de credit;
- (j) garanțiile impuse de lege utilizate în cazul în care un credit ipotecar finanțat prin emiterea de obligațiuni ipotecare este plătit debitorului înainte de înregistrarea finală a ipotecii în registrul cadastral, cu condiția ca garanția să nu fie utilizată pentru a reduce riscul la calcularea activelor ponderate la risc.”
25. Articolul 114 se modifică după cum urmează:
- (a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:
- „(1) Sub rezerva alineatului (3) din prezentul articol, pentru a calcula valoarea expunerilor în sensul articolului 111 alineatul (1), o instituție de credit poate utiliza «valoarea pe deplin ajustată a expunerii», calculată în temeiul articolelor 90-93, luând în considerare diminuarea riscului de credit, ajustările de volatilitate și orice decalaj de scadență (E*).”;

(b) alineatul (2) se modifică după cum urmează:

(i) primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Sub rezerva alineatului (3) din prezentul articol, unei instituții de credit care are dreptul să utilizeze propriile estimări ale pierderilor în caz de nerambursare și factori de conversie proprii pentru o anumită clasă de expuneri, în conformitate cu articolele 84-89, i se permite, în cazul în care autoritățile competente consideră că respectiva instituție este în măsură să estimeze efectele garanțiilor financiare asupra expunerilor sale separat de alte aspecte aferente pierderilor în caz de nerambursare, să ia în considerare efectele respective în calcularea valorii expunerilor în sensul articolului 111 alineatul (1).”;

(ii) al patrulea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Instituțiilor de credit care au dreptul să utilizeze propriile estimări ale pierderilor în caz de nerambursare și factori de conversie proprii pentru o anumită clasă de expuneri în conformitate cu articolele 84-89 și care nu determină valoarea expunerilor lor prin metoda menționată la primul paragraf din prezentul alineat li se poate permite să utilizeze metoda extinsă a garanțiilor financiare sau metoda menționată la articolul 117 alineatul (1) litera (b) pentru calcularea valorii expunerilor.”;

(c) alineatul (3) se modifică după cum urmează:

(i) primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„O instituție de credit care utilizează metoda extinsă a garanțiilor financiare sau care are dreptul să utilizeze metoda descrisă la alineatul (2) din prezentul articol pentru a determina valoarea expunerilor în sensul articolului 111 alineatul (1) efectuează periodic simulări de situații de criză privind concentrările riscului de credit, inclusiv în ceea ce privește valoarea realizabilă a oricărei garanții luate.”;

(ii) al patrulea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În cazul în care o astfel de simulare de criză indică o valoare realizabilă a garanției luate mai mică decât valoarea care ar putea fi acceptată prin utilizarea metodei extinse a garanțiilor financiare sau a metodei descrise la alineatul (2) din prezentul articol, după caz, valoarea garanției care poate fi luată în considerare pentru determinarea valorii expunerilor în sensul articolului 111 alineatul (1) se reduce în consecință.”;

(iii) la al cincilea paragraf, litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) politici și proceduri care trebuie aplicate în cazul în care o simulare de criză indică o valoare realizabilă a garanției mai mică decât valoarea luată în considerare atunci când se utilizează metoda extinsă a garanțiilor financiare sau metoda descrisă la alineatul (2); și”;

(d) alineatul (4) se elimină.

26. Articolul 115 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 115

(1) În sensul prezentei secțiuni, o instituție de credit poate reduce valoarea expunerii cu până la 50 % din valoarea proprietății rezidențiale în cauză, sub rezerva îndeplinirii uneia dintre următoarele două condiții:

(a) expunerile garantate cu ipotecă asupra proprietăților rezidențiale sau prin părți deținute în societățile finlandeze din domeniul locativ care funcționează în conformitate cu legea finlandeză a societăților din domeniul locativ din 1991 sau cu legislația echivalentă ulterioară;

(b) expunerea privește o operațiune de leasing în temeiul căreia locatorul deține în continuare integral bunul imobil în leasing atât timp cât locatarul nu și-a exercitat opțiunea de achiziție.

Valoarea proprietății se calculează, în conformitate cu cerințele autorităților competente, pe baza unor criterii prudente de evaluare stabilite prin dispoziții legislative, de reglementare sau administrative. Evaluarea se efectuează cel puțin din trei în trei ani pentru proprietățile rezidențiale.

Cerințele menționate în anexa VIII partea 2 punctul 8 și în anexa VIII partea 3 punctele 62-65 se aplică în sensul prezentului alineat.

«Proprietate rezidențială» înseamnă un bun rezidențial care urmează să fie ocupat sau închiriat de către proprietar.

(2) În sensul prezentei secțiuni, o instituție de credit poate reduce valoarea expunerii cu până la 50 % din valoarea proprietății comerciale în cauză numai în cazul în care autoritățile competente vizate din statul membru în care este situată proprietatea comercială permit ca următoarele expuneri să primească o ponderare a riscului de 50 %, în conformitate cu articolele 78-83:

(a) expunerile garantate cu ipotecă asupra birourilor sau altor sedii comerciale sau prin părți deținute în societățile finlandeze din domeniul locativ care funcționează în conformitate cu Legea societăților din domeniul locativ din 1991 sau cu legislația echivalentă ulterioară, în ceea ce privește birourile și alte sedii comerciale; sau

(b) expunerile asociate operațiunilor de închiriere de proprietăți imobiliare, privind birourile sau alte sedii comerciale;

Valoarea proprietății se calculează, în conformitate cu cerințele autorităților competente, pe baza unor standarde prudente de evaluare stabilite prin acte cu putere de lege și acte administrative.

Proprietatea comercială este construit în totalitate, este închiriat și generează un venit corespunzător din chirii.”

27. Articolul 116 se elimină.

28. Articolul 117 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) În cazul în care o expunere față de un client este garantată de o terță parte sau printr-o garanție reală emisă de o terță parte, o instituție de credit poate:

- (a) să trateze acea porțiune a expunerii care este garantată ca fiind suportată de garant, nu de client, cu condiția ca expunerea negarantată față de garant să primească o ponderare a riscului egală sau mai mică decât ponderarea riscului expunerii negarantate față de client în temeiul articolelor 78-83;
- (b) să trateze acea porțiune a expunerii care este garantată cu garanții reale cu valoarea de piață a garanției reale recunoscute ca fiind suportată de partea terță, nu de client, cu condiția ca expunerea să fie garantată prin garanție reală și cu condiția ca partea garantată cu garanție reală a expunerii să primească o ponderare a riscului egală sau mai mică decât ponderarea riscului expunerii negarantate față de client în temeiul articolelor 78-83.

Metoda prevăzută la litera (b) de la primul paragraf nu se utilizează de către o instituție de credit în cazul unei incongruențe între scadența expunerii și scadența protecției.

În sensul prezentei secțiuni, o instituție de credit poate utiliza atât metoda extinsă a garanțiilor financiare, cât și metoda prevăzută la primul paragraf litera (b) numai în cazul în care este permis să se utilizeze atât metoda extinsă a garanțiilor financiare, cât și metoda simplă bazată pe garanții financiare în sensul articolului 75 litera (a).”;

(b) la alineatul (2), partea introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„(2) În cazul în care o instituție de credit aplică alineatul (1) litera (a).”.

29. Articolul 119 se elimină.

30. La capitolul 2 se adaugă următoarea secțiune:

„Secțiunea 7

Expuneri la riscul de credit transferat

Articolul 122a

(1) O instituție de credit, în altă calitate decât cea de inițiator, sponsor sau creditor inițial, este expusă la riscul de credit al unei poziții din securitizare în portofoliul său de tranzacționare sau în alt portofoliu decât cel de tranzacționare numai dacă inițiatorul, sponsorul sau creditorul inițial

a făcut în mod explicit cunoscut instituției de credit faptul că va păstra pe bază continuă un interes economic net semnificativ care nu poate fi în niciun caz mai mic de 5 %.

În sensul prezentului articol, «păstrarea unui interes economic net» înseamnă:

- (a) păstrarea a cel puțin 5 % din valoarea nominală a fiecăreia dintre tranșele vândute sau transferate investitorilor;
- (b) în cazul securitizărilor expunerilor reînnoibile, păstrarea interesului inițiatorului, respectiv a cel puțin 5 % din valoarea nominală a expunerilor securitizate;
- (c) păstrarea unor expuneri selectate aleatoriu, echivalente cu cel puțin 5 % din valoarea nominală a expunerilor securitizate, în cazul în care aceste expuneri ar fi fost, altfel, securitizate în securitizare, cu condiția ca numărul expunerilor potențial securitizate să fie de cel puțin 100 la inițierea tranzacției de securitizare; sau
- (d) păstrarea tranșei care suportă prima pierdere și, dacă este necesar, a altor tranșe cu un profil de risc similar sau mai sever decât cele transferate sau vândute investitorilor și care nu sunt scadente mai devreme decât cele transferate sau vândute investitorilor, astfel încât păstrarea să reprezinte în total cel puțin 5 % din valoarea nominală a expunerilor securitizate.

Interesul economic net este măsurat la inițierea tranzacției de securitizare și este păstrat pe bază continuă. Acesta nu trebuie supus niciunei diminuări a riscului de credit, niciunor poziții scurte și niciunei alte acoperiri. Interesul economic net este determinat de valoarea noțională a elementelor din afara bilanțului.

În sensul prezentului articol, «pe bază continuă» înseamnă că pozițiile, dobânzile sau expunerile păstrate nu sunt acoperite sau vândute.

Nu există aplicări multiple ale cerințelor privind păstrarea pentru orice securitizare.

(2) În cazul în care o instituție de credit mamă din UE sau o societate financiară holding din UE sau una dintre filialele sale securitizează, ca inițiator sau sponsor, expuneri de la mai multe instituții de credit, societăți de investiții sau alte instituții financiare care sunt incluse în sfera de supraveghere pe bază consolidată, cerința prevăzută la alineatul (1) poate fi îndeplinită pe baza situației consolidate a instituției de credit mamă din UE sau a societății financiare holding din UE. Prezentul alineat se aplică numai în cazul în care instituțiile de credit, firmele de investiții sau instituțiile financiare care au creat expunerile securitizate s-au angajat să respecte obligațiile stabilite la alineatul (6) și transmit, în timp util, inițiatorului sau sponsorului și instituției de credit mamă din UE sau societății financiare holding din UE informațiile necesare în vederea îndeplinirii cerințelor menționate la alineatul (7).

(3) Alineatul (1) nu se aplică în cazul în care expunerile securitizate sunt creanțe sau creanțe potențiale asupra sau garantate integral, necondiționat și irevocabil de:

- (a) administrații centrale sau bănci centrale;
- (b) administrații regionale, autorități locale și entități din sectorul public ale statelor membre;
- (c) instituții cărora li se aplică o pondere de risc de 50 % sau mai mică, în temeiul articolelor 78-83; sau
- (d) bănci multilaterale de dezvoltare.

Alineatul (1) nu se aplică:

- (a) tranzacțiilor bazate pe un indice clar, transparent și accesibil, în cazul în care entitățile de referință sunt identice cu cele care alcătuiesc un indice de entități care este tranzacționat pe scară largă sau reprezintă titluri de valoare tranzacționabile, altele decât poziții din securitizare; sau
- (b) creditelor sindicalizate, creanțelor achiziționate sau swap-urilor pe risc de credit în cazul în care aceste instrumente nu sunt utilizate pentru a structura și/sau acoperi o securitizare care intră sub incidența alineatului (1).

(4) Înainte de a investi și, dacă este cazul, ulterior, instituțiile de credit trebuie să fie în măsură să demonstreze autorităților competente, pentru fiecare poziție din securitizare, că înțeleg în detaliu și că au implementat politicile și procedurile oficiale, adecvate pentru portofoliile lor de tranzacționare și pentru alte portofolii decât cele de tranzacționare și în mod proporțional cu profilul de risc al investițiilor lor în poziții securitizate, de analiză și înregistrare a următoarelor elemente:

- (a) informațiile făcute publice, conform alineatului (1), de către inițiatori sau sponsori, pentru a preciza interesul economic net pe care îl păstrează pe bază continuă în securitizare;
- (b) caracteristicile de risc ale fiecărei poziții din securitizare;
- (c) caracteristicile de risc ale expunerilor-suport pentru poziția din securitizare;
- (d) reputația și pierderile suferite cu ocazia unor securitizări anterioare ale inițiatorilor sau sponsorilor în categoriile de expuneri-suport relevante pentru poziția din securitizare;
- (e) declarațiile și dezvăluirile făcute de inițiatori sau sponsori sau de agenții sau consilierii acestora, în legătură cu analiza de tip due diligence pe care au realizat-o în privința expunerilor securitizate și, după caz, în privința calității garanțiilor reale aferente expunerilor securitizate;
- (f) dacă este cazul, metodologiile și conceptele pe care se bazează evaluarea garanțiilor reale aferente expunerilor securitizate, precum și politicile adoptate de inițiator sau

de sponsor pentru a asigura independența evaluatorului; și

- (g) toate caracteristicile structurale ale securitizării care pot avea un efect semnificativ asupra performanței poziției din securitizare a instituției de credit.

Instituțiile de credit efectuează periodic propriile simulări de situații de criză adecvate pentru pozițiile lor din securitizare. În acest scop, instituțiile de credit se pot baza pe modelele financiare elaborate de o ECAI, cu condiția ca instituțiile de credit să poată demonstra, la cerere, că au avut grijă înainte de a investi să valideze ipotezele relevante ale modelelor și structurarea acestora și să înțeleagă metodologia, ipotezele, precum și rezultatele.

(5) Instituțiile de credit, în altă calitate decât cea de inițiator, sponsor sau creditor inițial, instituie proceduri oficiale adecvate pentru portofoliile lor de tranzacționare și pentru alte portofolii decât cele de tranzacționare și proporționale cu profilul de risc al investițiilor lor în poziții securitizate de monitorizare pe bază continuă și în timp util a informațiilor privind performanța expunerilor-suport ale pozițiilor din securitizare ale acestora. Acolo unde este cazul, aceste informații includ tipul expunerii, procentajul împrumuturilor scadente de peste 30, 60 și 90 de zile, ratele de nerambursare, ratele de rambursare anticipată, împrumuturi cu executarea garanției, tipul garanției reale și rata de ocupare, distribuția frecvențelor credit score-urilor sau alte măsuri legate de bonitatea debitorului în cadrul expunerilor-suport, diversificarea industrială și geografică, distribuția frecvențelor raportului împrumut/valoare cu intervale care permit efectuarea cu ușurință a unei analize de sensibilitate adecvate. În cazul în care expunerile-suport sunt ele însele poziții din securitizare, instituțiile de credit dețin informațiile menționate în prezentul paragraf, nu numai în ceea ce privește tranșele de securitizare suport, cum ar fi numele emitentului și nivelul de calitate al creditului, ci și caracteristicile și performanțele portofoliului-suport al acestor tranșe din securitizare.

Instituțiile de credit trebuie să înțeleagă în profunzime toate caracteristicile structurale ale unei tranzacții de securitizare care ar putea avea un impact semnificativ asupra performanței expunerilor acestora la tranzacție, cum ar fi operațiunile în cascadă (*contractual waterfall*), factorii de declanșare în cadrul operațiunilor în cascadă, ameliorarea calității creditului și a lichidităților, factorii de declanșare legați de valoarea de piață și definiția neplății specifică tranzacției.

În cazul în care nu se respectă cerințele prevăzute la alineatele (4), (7) și la prezentul alineat sub orice aspect important, ca urmare a neglijenței sau omisiunii instituției de credit, statele membre asigură că autoritățile competente impun o pondere de risc suplimentară proporțională, de cel puțin 250 % din ponderea de risc (limitată la 1 250 %) care s-ar aplica, dacă nu ar exista prezentul alineat, pozițiilor corespunzătoare din securitizare, în conformitate cu anexa IX partea 4 și cresc progresiv ponderea de risc cu fiecare încălcare ulterioară a dispozițiilor privind analiza de tip due diligence. Autoritățile competente iau în considerare excepțiile pentru anumite securitizări prevăzute la alineatul (3) prin reducerea ponderii de risc pe care altfel ar impune-o în conformitate cu prezentul articol cu privire la o securitizare căreia i se aplică alineatul (3).

(6) Instituțiile de credit inițiatoare și sponsor aplică expunerilor care urmează să fie securizate aceleași criterii solide și bine definite în ceea ce privește acordarea de credite, în conformitate cu cerințele formulate în anexa V punctul 3, ca în cazul expunerilor care urmează să fie deținute în portofoliul acestora. În acest scop, instituțiile de credit inițiatoare și sponsor aplică același procedeu pentru aprobarea și, dacă este cazul, modificarea, reînnoirea și refinanțarea creditelor. De asemenea, instituțiile de credit aplică aceleași standarde de analiză și în cazul participațiilor și/sau subscrierilor în titluri provenind din operațiuni de securizare achiziționate de la terțe părți, indiferent dacă aceste participații și/sau subscrieri urmează să fie deținute în portofoliul de tranzacționare sau în afara acestuia.

În cazul în care nu se respectă cerințele prevăzute la primul paragraf din prezentul alineat, articolul 95 alineatul (1) nu poate fi aplicat de către o instituție de credit inițiatoare, iar respectiva instituție de credit inițiatoare nu este autorizată să excludă expunerile securizate de la calcularea cerințelor de capital în conformitate cu prezenta directivă.

(7) Instituțiile de credit inițiatoare și sponsor comunică investitorilor nivelul angajamentului lor, conform alineatului (1), de a păstra un interes economic net în securizare. Instituțiile de credit inițiatoare și sponsor asigură că investitorii potențiali au acces imediat la toate datele relevante privind calitatea creditului și performanța fiecărei expunerisupport, fluxul de lichidități și garanțiile reale aferente unei expunerisupport din securizare, precum și la informații necesare pentru efectuarea unor simulări de situații de criză complexe și bazate pe informații adecvate cu privire la fluxurile de lichidități și garanțiile reale aferente expunerisupport. În acest scop, «datele relevante» se stabilesc la data operațiunii de securizare și, dacă este cazul, ulterior, din cauza naturii operațiunii de securizare.

(8) Alineatele (1)-(7) se aplică securizărilor noi emise începând cu 1 ianuarie 2011. Alineatele (1)-(7) se aplică, după 31 decembrie 2014, securizărilor existente atunci când se adaugă sau se substituie noi expunerisupport după această dată. Autoritățile competente pot decide să suspende temporar cerințele menționate la alineatele (1) și (2) în perioadele în care piața se confruntă cu o criză generală de lichidități.

(9) Autoritățile competente publică următoarele informații:

- (a) până la 31 decembrie 2010, criteriile generale și metodele adoptate pentru a verifica respectarea dispozițiilor de la alineatele (1)-(7);
- (b) fără a aduce atingere dispozițiilor prevăzute la capitolul 1 secțiunea 2, o descriere sumară a procesului de supraveghere și descrierea măsurilor impuse în cazurile de nerespectare a dispozițiilor de la alineatele (1)-(7) identificate anual, începând cu 31 decembrie 2011.

Cerința stabilită în prezentul alineat respectă dispozițiile articolului 144 al doilea paragraf.

(10) Comitetul supraveghetorilor bancari europeni transmite anual Comisiei un raport cu privire la respectarea prezentului articol de către autoritățile competente. Comitetul supraveghetorilor bancari europeni elaborează ghiduri în vederea convergenței practicilor de supraveghere ținând seama de prezentul articol, inclusiv a măsurilor luate în cazul încălcării obligațiilor cu privire la analiza de tip due diligence și la administrarea riscurilor.”

31. Articolul 129 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) să planifice și să coordoneze activitățile de supraveghere din situațiile obișnuite, inclusiv în ceea ce privește activitățile menționate la articolele 123, 124, 136, în capitolul 5 și în anexa V, în cooperare cu autoritățile competente implicate;

(c) să planifice și să coordoneze activitățile de supraveghere, în cooperare cu autoritățile competente implicate și, dacă este necesar, cu băncile centrale, pentru pregătirea pentru situații de urgență și în situațiile de urgență, inclusiv evoluțiile negative din cadrul instituțiilor de credit sau de pe piețele financiare, utilizând, acolo unde este posibil, căile de comunicare definite existente pentru a facilita gestionarea crizelor.

Planificarea și coordonarea activităților de supraveghere menționate la litera (c) include măsurile excepționale prevăzute la articolul 132 alineatul (3) litera (b), pregătirea evaluărilor comune, punerea în aplicare a planurilor de urgență și comunicările adresate publicului.”;

(b) se adaugă următorul alineat:

„(3) Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată și autoritățile competente responsabile cu supravegherea filialelor unei instituții de credit mamă din UE sau a unui holding financiar mamă din UE într-un stat membru depun toate eforturile pentru a ajunge la o decizie comună privind aplicarea articolelor 123 și 124 pentru determinarea caracterului adecvat al nivelului consolidat al fondurilor proprii deținute de grup în ceea ce privește situația financiară și profilul său de risc și a nivelului necesar al fondurilor proprii pentru aplicarea articolului 136 alineatul (2) în cazul fiecărei entități din cadrul grupului bancar și pe bază consolidată.

Decizia comună se ia în termen de patru luni de la transmiterea de către autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată către celelalte autorități competente relevante a unui raport ce conține evaluarea riscului grupului în conformitate cu articolele 123 și 124. Decizia comună ia, de asemenea, în calcul în mod corespunzător evaluarea riscului filialelor efectuată de autoritățile competente relevante în conformitate cu articolele 123 și 124.

Decizia comună este inclusă într-un document care cuprinde motivele pe care se întemeiază decizia și se transmite instituției de credit mamă din UE de către autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată. În caz de dezacord, la cererea oricăreia dintre celelalte autorități competente relevante, autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată consultă Comitetul supraveghetorilor bancari europeni. Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată poate consulta Comitetul supraveghetorilor bancari europeni din proprie inițiativă.

În lipsa unei decizii comune din partea autorităților competente în termen de patru luni, o decizie cu privire la aplicarea articolelor 123 și 124, precum și a articolului 136 alineatul (2) este luată, pe bază consolidată, de către autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată după luarea în calcul, în mod corespunzător, a evaluărilor de risc pentru filiale efectuate de autoritățile competente relevante.

Decizia privind aplicarea articolelor 123 și 124 și a articolului 136 alineatul (2) se ia de respectivele autorități competente responsabile cu supravegherea filialelor unei instituții de credit mamă din UE sau a unui holding financiar mamă din UE pe bază individuală sau subconsolidată, după luarea în calcul, în mod corespunzător, a avizelor și rezervelor exprimate de autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată.

Deciziile sunt incluse într-un document care cuprinde motivele pe care se întemeiază deciziile și țin seama de evaluarea riscului, avizele și rezervele celorlalte autorități competente, exprimate în termenul de patru luni. Documentul se transmite de către autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată tuturor autorităților competente în cauză și instituției de credit mamă din UE.

În cazul în care a fost consultat Comitetul supraveghetorilor bancari europeni, toate autoritățile competente țin seama de avizul acestuia și explică orice abatere semnificativă de la acesta.

Decizia comună menționată la primul paragraf și deciziile luate de autoritățile competente în absența unei decizii comune se consideră hotărâtoare și se aplică de autoritățile competente în statele membre în cauză.

Decizia comună menționată la primul paragraf și orice decizie luată în absența unei decizii comune în conformitate cu al patrulea și al cincilea paragraf sunt actualizate o dată pe an sau, în circumstanțe excepționale, în cazul în care o autoritate competentă responsabilă cu supravegherea filialelor unei instituții de credit mamă din UE sau a unui holding financiar mamă din UE prezintă autorității responsabile cu supravegherea consolidată o cerere scrisă și motivată integral în vederea actualizării deciziei privind aplicarea articolului 136 alineatul (2). În cazul din urmă, actualizarea poate fi tratată pe bază bilaterală, între autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată și autoritatea competentă care prezintă cererea.

Comitetul supraveghetorilor bancari europeni elaborează ghiduri în vederea convergenței practicilor de supraveghere în ceea ce privește procesul de adoptare a deciziei comune menționat la prezentul alineat și în ceea ce privește aplicarea articolelor 123 și 124 și a articolului 136 alineatul (2) în vederea facilitării deciziilor comune.”

32. La articolul 130, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) În cazul în care survine o situație de urgență, inclusiv evoluții negative pe piețele financiare, care ar putea pune în pericol lichiditatea pieței și stabilitatea sistemului financiar din oricare dintre statele membre în care au fost autorizate entități ale unui grup sau în care s-au înființat sucursale semnificative în conformitate cu articolul 42a, autoritatea responsabilă cu supravegherea pe bază consolidată avertizează cât mai curând posibil, sub rezerva capitolului 1 secțiunea 2, autoritățile menționate la articolul 49 al patrulea paragraf și la articolul 50 și comunică toate informațiile esențiale pentru desfășurarea sarcinilor acestora. Obligațiile respective se aplică în cazul tuturor autorităților competente prevăzute la articolele 125 și 126, precum și în cazul autorității competente identificate în conformitate cu articolul 129 alineatul (1).

În cazul în care autoritatea menționată la articolul 49 al patrulea paragraf constată prezența unei situații descrise la primul paragraf al prezentului alineat, aceasta avertizează cât mai curând posibil autoritățile competente menționate la articolele 125 și 126.

Atunci când acest lucru este posibil, autoritatea competentă și autoritatea menționată la articolul 49 al patrulea paragraf utilizează căile de comunicare definite existente.”

33. Se introduce următorul articol:

„Articolul 131a

(1) Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată instituie colegii de supraveghetori pentru a facilita exercitarea sarcinilor menționate la articolul 129 și la articolul 130 alineatul (1) și, sub rezerva cerințelor de confidențialitate menționate la alineatul (2) din prezentul articol, precum și în conformitate cu dreptul comunitar, pentru a garanta o coordonare și o colaborare adecvate cu autoritățile competente relevante din țări terțe, dacă este cazul.

Colegiile de supraveghetori furnizează un cadru pentru desfășurarea următoarelor sarcini de către autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată și celelalte autorități competente:

- (a) schimbul de informații;
- (b) convenirea asupra distribuirii voluntare a sarcinilor și a delegării voluntare a responsabilităților, după caz;
- (c) stabilirea de programe de supraveghere pe baza unei evaluări a riscului grupului în conformitate cu articolul 124;
- (d) sporirea eficienței supravegherii prin eliminarea dublării inutile a cerințelor de supraveghere, inclusiv în ceea ce privește cererile de informații prevăzute la articolul 130 alineatul (2) și la articolul 132 alineatul (2);

- (e) aplicarea uniformă a cerințelor prudențiale în temeiul prezentei directive pentru toate entitățile din cadrul unui grup bancar, fără a aduce atingere opțiunilor și drepturilor prevăzute în legislația comunitară;
- (f) aplicarea articolului 129 alineatul (1) litera (c), ținând seama de lucrările altor forumuri care ar putea fi instituite în acest domeniu.

Autoritățile competente participante în cadrul colegiilor de supraveghetori cooperează strâns. Cerințele de confidențialitate de la capitolul 1 secțiunea 2 nu împiedică autoritățile competente să schimbe informații confidențiale în cadrul colegiilor de supraveghetori. Înființarea și funcționarea colegiilor de supraveghetori nu ar trebui să aducă atingere drepturilor și responsabilităților autorităților competente prevăzute de prezenta directivă.

(2) Înființarea și funcționarea colegiilor se bazează pe dispoziții scrise, menționate la articolul 131, stabilite în urma consultării cu autoritățile competente interesate, de către autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată.

Comitetul supraveghetorilor bancari europeni elaborează ghiduri pentru funcționarea operațională a colegiilor, inclusiv în ceea ce privește articolul 42a alineatul (3).

Autoritățile competente responsabile cu supravegherea filialelor unei instituții de credit mamă din UE sau a unui holding financiar mamă din UE și autoritățile competente ale unei țări gazdă în care își au sediul sucursale semnificative, astfel cum se menționează la articolul 42a, băncile centrale, după caz, precum și, dacă este cazul și sub rezerva cerințelor de confidențialitate care sunt echivalente, în opinia tuturor autorităților competente, cu cerințele din capitolul 1 secțiunea 2, autoritățile competente din țări terțe pot participa în cadrul colegiilor de supraveghetori.

Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată prezidează reuniunile colegiului și decide care autorități competente participă la o reuniune sau la o activitate a colegiului. În prealabil, autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată informează pe deplin toți membrii colegiului în legătură cu organizarea unor astfel de reuniuni, cu principalele aspecte care urmează să fie discutate, precum și în legătură cu activitățile care urmează să fie examinate. Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată informează, de asemenea, pe deplin și la timp, toți membrii colegiului în legătură cu acțiunile adoptate în cadrul acestor reuniuni sau cu măsurile întreprinse.

Decizia autorității responsabile cu supravegherea consolidată ține seama de relevanța activității de supraveghere care urmează să fie planificată sau coordonată pentru aceste autorități, în special de potențialul efect asupra stabilității sistemului financiar din statele membre în cauză menționat la articolul 40 alineatul (3) și de obligațiile menționate la articolul 42a alineatul (2).

Autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată informează Comitetul supraveghetorilor bancari europeni, sub rezerva cerințelor de confidențialitate de la capitolul 1 secțiunea 2, cu privire la activitățile colegiului de supraveghetori, inclusiv în situații de urgență, și comunică respectivului comitet toate informațiile care prezintă o relevanță deosebită în scopul convergenței supravegherii.”

34. Articolul 132 se modifică după cum urmează:

- (a) la alineatul (1) litera (d), trimiterea la articolul 136 se înlocuiește cu trimiterea la articolul 136 alineatul (1);
- (b) la alineatul (3) litera (b), trimiterea la articolul 136 se înlocuiește cu trimiterea la articolul 136 alineatul (1).

35. Articolul 150 se modifică după cum urmează:

- (a) la alineatul (1), literele (k) și (l) se înlocuiesc cu următorul text:

„(k) lista și clasificarea elementelor din afara bilanțului prevăzute de anexele II și IV;

(l) adaptarea dispozițiilor anexelor III și V-XII, astfel încât să se țină seama de evoluția piețelor financiare (în special de apariția noilor produse financiare) sau a standardelor sau cerințelor contabile care țin seama de legislația comunitară sau în ceea ce privește convergența practicilor de supraveghere;”;

- (b) la alineatul (2), litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) clarificări ale exceptărilor prevăzute la articolul 113;”.

36. La articolul 153, al treilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Până la 31 decembrie 2015, pentru determinarea valorilor expunerilor ponderate la risc în sensul anexei VI partea 1 punctul 4, se aplică aceeași ponderare a riscului în cazul expunerilor față de administrațiile centrale sau băncile centrale din statele membre, denumite și finanțate în moneda națională a oricărui stat membru, ca și ponderarea care s-ar aplica expunerilor denumite și finanțate în moneda lor națională.”

37. La articolul 154 se introduc următoarele alineate:

„(8) Instituțiile de credit care, până la 31 decembrie 2010, nu respectă limitele stabilite la articolul 66 alineatul (1a) elaborează strategii și procese cu privire la măsurile necesare pentru rezolvarea situației înainte de datele stabilite la alineatul (9) din prezentul articol.

Măsurile respective se revizuiesc în temeiul articolului 124.

(9) Instrumentele care, până la 31 decembrie 2010, în conformitate cu dreptul național au fost considerate echivalente cu elementele menționate la articolul 57 literele (a), (b) și (c), însă nu intră sub incidența articolului 57 litera (a) sau nu întrunesc criteriile stabilite la articolul 63a sunt considerate că intră sub incidența articolului 57 litera (ca) până la 31 decembrie 2040, sub rezerva următoarelor limitări:

- (a) până la 20 % din suma de la articolul 57 literele (a)-(ca), minus suma de la articolul 57 literele (i), (j) și (k), între 10 și 20 de ani după 31 decembrie 2010;
- (b) până la 10 % din suma de la articolul 57 literele (a)-(ca), minus suma de la articolul 57 literele (i), (j) și (k), între 20 și 30 de ani după 31 decembrie 2010.

Comitetul supraveghetorilor bancari europeni monitorizează, până la 31 decembrie 2010, emiterea instrumentelor respective.

(10) În sensul secțiunii 5, activele care constituie creanțe și alte expuneri față de instituțiile de credit asumate înainte de 31 decembrie 2009 continuă să facă obiectul tratamentului aplicat în conformitate cu articolul 115 alineatul (2) și cu articolul 116, astfel cum acestea se aplicau înainte de 7 decembrie 2009, dar nu mai târziu de 31 decembrie 2012.

(11) Până la 31 decembrie 2012, perioada menționată la articolul 129 alineatul (3) este de șase luni."

38. Articolul 156 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 156

Comisia, în cooperare cu statele membre și ținând seama de contribuția Băncii Centrale Europene, controlează în mod periodic dacă prezenta directivă, luată în ansamblu, împreună cu Directiva 2006/49/CE, are efecte semnificative asupra ciclului economic și analizează, în acest scop, dacă se justifică măsuri corective.

Pe baza acestei analize și ținând seama de contribuția Băncii Centrale Europene, Comisia elaborează un raport bianual pe care îl transmite Parlamentului European și Consiliului, însoțit de orice propuneri adecvate. La întocmirea raportului sunt luate în considerare contribuțiile debitorilor și creditorilor, în mod corespunzător.

Până la 31 decembrie 2009, Comisia revizuieste prezenta directivă în ansamblu pentru a satisface necesitatea unei mai bune analize și a unui răspuns mai bun la problemele macroprudențiale, examinând următoarele aspecte:

- (a) măsuri care să atenueze fluctuațiile ciclului afacerilor, inclusiv necesitatea ca instituțiile de credit să constituie în perioadele de creștere rezerve de capital anticiclice care să poată fi utilizate în caz de criză;
- (b) motivele pe care se bazează calcularea cerințelor de capital în conformitate cu prezenta directivă; și

- (c) măsuri care să completeze cerințele bazate pe riscuri impuse instituțiilor de credit pentru a facilita limitarea nivelului de îndatorare din sistemul bancar.

Comisia prezintă Parlamentului și Consiliului un raport privind problemele sus-menționate și propuneri corespunzătoare.

Cât mai curând posibil și în orice caz până la 31 decembrie 2009, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport referitor la necesitatea reformării în continuare a sistemului de supraveghere, inclusiv a articolelor relevante din prezenta directivă, precum și eventuale propuneri legislative adecvate, în conformitate cu procedura aplicabilă prevăzută în tratat.

Până la 1 ianuarie 2011, Comisia evaluează progresele înregistrate de Comitetul supraveghetorilor bancari europeni privind uniformizarea formatelor, a frecvențelor și a datelor de raportare menționate la articolul 74 alineatul (2). În temeiul acestei evaluări, Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului.

Până la 31 decembrie 2011, Comisia analizează punerea în aplicare a prezentei directive și elaborează un raport în acest sens, acordând o atenție deosebită tuturor aspectelor menționate la articolele 68-73, articolul 80 alineatul (7), articolul 80 alineatul (8) și aplicării sale la finanțarea prin microcredit și transmite acest raport, însoțit de eventualele propuneri adecvate, Parlamentului European și Consiliului.

Până la 31 decembrie 2011, Comisia analizează punerea în aplicare a articolului 113 alineatul (4), inclusiv oportunitatea ca excepțiile să fie stabilite la nivel național, și elaborează un raport în acest sens pe care îl transmite Parlamentului European și Consiliului, însoțit de eventualele propuneri adecvate. În ceea ce privește eventuala eliminare a marjei discreționare prevăzute la articolul 113 alineatul (4) litera (c) și eventuala sa punere în aplicare la nivelul UE, evaluarea ține seama în special de eficiența gestionării riscurilor grupului, asigurând totodată existența unor garanții suficiente destinate stabilității financiare în toate statele membre în care este înregistrată o entitate a grupului.

Până la 31 decembrie 2009, Comisia analizează măsuri menite să sporească transparența piețelor extrabursiere, inclusiv a piețelor swap-urilor pe risc de credit, cum ar fi procesarea acestora prin intermediul unor case de compensare centrale și elaborează un raport în acest sens pe care îl transmite Parlamentului European și Consiliului, însoțit de eventualele propuneri adecvate.

Până la 31 decembrie 2009, Comisia elaborează un raport privind impactul preconizat al articolului 122a pe care îl transmite Parlamentului European și Consiliului, însoțit de eventualele propuneri adecvate. Comisia își elaborează raportul după consultarea Comitetului supraveghetorilor bancari europeni. Raportul examinează în special dacă cerința privind menținerea minimă prevăzută la

articolul 122a alineatul (1) răspunde obiectivului unei alinieri mai bune între interesele inițiatorilor sau sponsorilor și cele ale investitorilor și consolidează stabilitatea financiară și dacă o creștere a nivelului minim de menținere ar fi adecvată, ținând seama de evoluțiile internaționale.

Până la 1 ianuarie 2012, Comisia transmite Parlamentului European și Consiliului un raport privind aplicarea și eficiența articolului 122a ținând seama de evoluțiile pieței internaționale.”

39. Anexa III se modifică după cum urmează:

(a) în partea 1, la punctul 5 se adaugă următoarea teză:

„Pentru metoda stabilită în partea 6 a prezentei anexe (MMI), toate grupurile de compensare cu o contrapartidă unică pot fi considerate un grup de compensare unic în cazul în care valorile de piață simulate negative ale fiecărui grup de compensare în parte sunt stabilite la 0 în estimarea expunerii așteptate (EE).”;

(b) în partea 2, punctul 3 se înlocuiește cu următorul text:

„3. În cazul în care o instituție de credit este cumpărător de protecție prin intermediul unor instrumente financiare derivate de credit în vederea acoperirii unei expunerii din afara portofoliului de tranzacționare sau a unei expunerii la riscul de credit al contrapartidei, instituția respectivă poate calcula cerința de capital pentru activul acoperit în conformitate cu anexa VIII partea 3 punctele 83-92 sau, cu aprobarea autorităților competente, în conformitate cu anexa VII partea 1 punctul 4 sau cu anexa VII partea 4 punctele 96-104.

În aceste cazuri și atunci când nu se aplică opțiunea prevăzută în teza a doua de la punctul 11 din anexa II la Directiva 2006/49/CE, valoarea expunerii pentru riscul de credit al contrapartidei pentru aceste instrumente financiare derivate de credit se stabilește la zero.

Cu toate acestea, o instituție poate opta să includă în mod unitar, pentru scopurile calculării cerințelor de capital pentru riscul de credit al contrapartidei, toate instrumentele financiare derivate de credit neincluse în portofoliul de tranzacționare și achiziționate ca protecție în vederea acoperirii unei expunerii din afara portofoliului de tranzacționare sau a unei expunerii la riscul de credit al contrapartidei în cazul în care protecția creditului este recunoscută în temeiul prezentei directive.”;

(c) în partea 5, punctul 15 se înlocuiește cu următorul text:

„15. Există un singur grup de acoperire a riscului pentru fiecare emitent al unui titlu de creanță de referință care stă la baza unui instrument de tip swap pe risc de credit. Swap-urile pe risc de credit pentru entități multiple de tip «nth-to-default» sunt tratate după cum urmează:

- (a) dimensiunea unei poziții de risc pe un titlu de creanță de referință dintr-un coș care stă la baza unui swap pe risc de credit de tip «nth-to-default» reprezintă valoarea notională efectivă a titlului de creanță de referință înmulțită cu

durata modificată a instrumentului financiar derivat de tip «nth-to-default» în raport cu o schimbare a marjei de credit a titlului de creanță de referință;

- (b) pentru fiecare titlu de creanță de referință dintr-un coș care stă la baza unui swap pe risc de credit de tip «nth-to-default» există un singur grup de acoperire a riscului; pozițiile de risc care rezultă din swap-uri pe risc de credit de tip «nth-to-default» diferite nu se includ în cadrul aceluiași grup de acoperire a riscului;

- (c) multiplicatorul riscului de credit al contrapartidei aplicabil fiecărui grup de acoperire a riscului creat pentru unul dintre titlurile de creanță de referință ale unui instrument financiar derivat de tip «nth-to-default» este 0,3 % pentru titlurile de creanță de referință care dispun de o evaluare a creditului, efectuată de o instituție externă de evaluare a creditului recunoscută, echivalentă cu un nivel al scalei de evaluare a calității creditului cuprins între 1 și 3 și 0,6 % pentru celelalte titluri de creanță.”

40. Anexa V se modifică după cum urmează:

(a) punctul 8 se înlocuiește cu următorul text:

„8. Riscurile care decurg din tranzacții de securitizare pentru care instituțiile de credit sunt investitor, inițiator sau sponsor, inclusiv riscurile reputaționale (care apar în cazul structurilor sau produselor complexe), sunt evaluate și abordate pe baza unor politici și proceduri adecvate pentru a garanta, în special, că structura economică a tranzacției este integral reflectată în deciziile de evaluare și administrare a riscurilor.”;

(b) punctul 14 se înlocuiește cu următorul text:

„14. Trebuie să existe strategii, politici, procese și sisteme robuste pentru identificarea, măsurarea, administrarea și monitorizarea riscului de lichiditate de-a lungul unui interval de timp corespunzător, inclusiv pe parcursul zilei, astfel încât să se asigure că instituțiile de credit mențin niveluri adecvate de rezerve de lichidități. Respectivul strategii, politici, procese și sisteme sunt ajustate în funcție de liniile de activitate, monedă și entități și includ mecanisme corespunzătoare de alocare pentru costurile de lichiditate, beneficii și riscuri.”;

(c) se introduce următorul punct:

„14a. Strategiile, politicile, procesele și sistemele menționate la punctul 14 trebuie să fie proporționale cu complexitatea, profilul de risc, sfera activității instituției de credit și toleranța la risc stabilită de structura de conducere și trebuie să reflecte importanța instituției de credit în fiecare stat membru în care aceasta își desfășoară activitatea. Instituțiile de credit comunică toleranța la risc tuturor liniilor de activitate relevante.”;

(d) punctul 15 se înlocuiește cu următorul text:

- „15. Instituțiile de credit elaborează metodologii pentru identificarea, măsurarea, administrarea și monitorizarea pozițiilor de finanțare. Metodologiile respective includ fluxurile de numerar semnificative prezente și preconizate către și din active, datorii, elemente din afara bilanțului, inclusiv din datorii contingente și posibilul impact al riscului reputațional.
16. Instituțiile de credit trebuie să facă distincție între activele gajate și cele negrevate disponibile în orice moment, în special în situațiile de urgență. De asemenea, acestea trebuie să ia în considerare entitatea juridică în care se află activele, țara în care activele sunt înregistrate legal, fie într-un registru, fie într-un cont, precum și eligibilitatea acestora și monitorizează modul în care activele pot fi mobilizate prompt.
17. Instituțiile de credit trebuie să aibă în vedere și limitele juridice, de reglementare și operaționale existente, impuse potențialelor transferuri de lichidități și active negrevate dintre entități, atât în interiorul SEE, cât și în afara acestuia.
18. O instituție de credit trebuie să ia în considerare diferite instrumente de diminuare a riscului de lichiditate, inclusiv un sistem de limite și rezerve de lichidități, pentru a putea face față diferitelor situații de criză, precum și o structură de finanțare și un acces la sursele de finanțare diversificate într-un mod corespunzător. Dispozițiile respective se reexaminează cu regularitate.
19. Trebuie să fie avute în vedere scenarii alternative privind pozițiile de lichiditate și factorii de diminuare a riscurilor, iar ipotezele care stau la baza deciziilor privind poziția de finanțare trebuie reexamineate cu regularitate. În acest sens, scenariile alternative trebuie să vizeze în special elementele din afara bilanțului și alte datorii contingente, inclusiv cele ale entităților special create în scopul securizării (SSPE) sau ale altor entități cu scop special, în raport cu care instituția de credit acționează ca și sponsor sau oferă sprijin material sub formă de lichidități.
20. Instituțiile de credit trebuie să ia în considerare potențialul impact al scenariilor alternative privind anumite instituții, al scenariilor la nivel de piață și al scenariilor combinate. Trebuie avute în vedere diferite orizonturi de timp și diferite grade ale condițiilor de criză.
21. Instituțiile de credit trebuie să își ajusteze strategiile, politicile interne și limitele cu privire la riscul de lichiditate și elaborează planuri alternative eficace, având în vedere rezultatul scenariilor alternative menționate la punctul 19.
22. Pentru a face față crizelor de lichiditate, instituțiile de credit trebuie să dispună de planuri alternative în care stabilesc strategii adecvate și măsuri de implementare corespunzătoare pentru a rezolva problema eventualelor lipse de lichidități. Planurile

respective sunt testate cu regularitate, trebuie actualizate pe baza rezultatelor scenariilor alternative stabilite la punctul 19, trebuie să fie raportate și aprobate de către organele cu funcție de conducere, în așa fel încât politicile interne și procesele să poată fi ajustate în consecință.”

41. În anexa IX partea 3 secțiunea 2, se adaugă următorul punct:

„7a. În plus, autoritățile competente iau măsurile necesare pentru a garanta că, în privința evaluărilor de credit aferente instrumentelor de finanțare structurată, ECAI își asumă angajamentul de a face publică explicația modului în care performanța activelor colective îi afectează evaluările de credit.”

42. Anexa XI se modifică după cum urmează:

(a) la punctul 1, litera (e) se înlocuiește cu următorul text:

„(e) expunerea la riscul de lichiditate, măsurarea și administrarea acestuia de către instituțiile de credit, inclusiv elaborarea de analize ale scenariilor alternative, administrarea factorilor de diminuare a riscului (în special nivelul, componența și calitatea rezervelor de lichidități) și planuri alternative eficace;”;

(b) se introduce următorul punct:

„1a. În sensul punctului 1 litera (e), autoritățile competente efectuează cu regularitate o evaluare detaliată a administrării generale a riscului de lichiditate de către instituțiile de credit și promovează elaborarea de metodologii interne solide. La realizarea reexaminărilor respective, autoritățile competente au în vedere rolul jucat de instituțiile de credit pe piețele financiare. Autoritățile competente dintr-un stat membru iau în considerare în mod corespunzător efectul potențial al deciziilor lor asupra stabilității sistemului financiar din toate celelalte state membre în cauză.”

43. În anexa XII partea 2 punctul 3, literele (a) și (b) se înlocuiesc cu următorul text:

„(a) informații sintetice cu privire la termenii și condițiile principalelor caracteristici ale tuturor elementelor și componentelor fondurilor proprii, inclusiv ale instrumentelor menționate la articolul 57 litera (ca), ale instrumentelor ale căror prevederi prevăd un stimulent pentru ca instituția de credit să le răscumpere și ale instrumentelor prevăzute la articolului 154 alineatele (8) și (9);

(b) valoarea fondurilor proprii de bază, cu publicarea separată a tuturor elementelor pozitive și a deducerilor; se publică, de asemenea, separat, valoarea totală a instrumentelor menționate la articolul 57 litera (ca) și a instrumentelor ale căror prevederi prevăd un stimulent pentru ca instituția de credit să le răscumpere; fiecare dintre aceste informații respective fac referire la instrumentele prevăzute la articolul 154 alineatele (8) și (9);”.

Articolul 2

Modificări ale Directivei 2006/49/CE

Directiva 2006/49/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 12, primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Fondurile proprii de bază» înseamnă suma de la literele (a)-(ca) minus suma de la literele (i), (j) și (k) de la articolul 57 din Directiva 2006/48/CE.”

2. Articolul 28 se modifică după cum urmează:

- (a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Instituțiile, cu excepția societăților de investiții care îndeplinesc criteriile stabilite la articolul 20 alineatul (2) sau (3) din prezenta directivă, își monitorizează și își controlează expunerile mari în conformitate cu articolele 106-118 din Directiva 2006/48/CE.”;

- (b) alineatul (3) se elimină.

3. La articolul 30, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Prin derogare de la alineatul (3), autoritățile competente pot permite ca activele care constituie creanțe și alte expuneri față de societăți de investiții recunoscute din țări terțe și case de compensare și burse recunoscute să fie supuse aceluiași tratament prevăzut la articolul 111 alineatul (1) din Directiva 2006/48/CE, respectiv la articolul 106 alineatul (2) litera (c) din directiva respectivă.”

4. Articolul 31 se modifică după cum urmează:

- (a) la primul paragraf, literele (a) și (b) se înlocuiesc cu următorul text:

„(a) expunerea în afara portofoliului de tranzacționare față de client sau grupul de clienți în cauză nu depășește limita prevăzută la articolul 111 alineatul (1) din Directiva 2006/48/CE, această limită fiind calculată cu referire la fondurile proprii, după cum se specifică în directiva menționată anterior, astfel încât excedentul să apară în întregime din portofoliul de tranzacționare;

(b) instituția îndeplinește o cerință de capital suplimentară privind excedentul în legătură cu limitele prevăzute la articolul 111 alineatul (1) din Directiva 2006/48/CE, această cerință de capital suplimentară fiind calculată în conformitate cu anexa VI la prezenta directivă.”;

- (b) la primul paragraf, litera (e) se înlocuiește cu următorul text:

„(e) instituțiile raportează autorităților competente din trei în trei luni toate cazurile în care limita prevăzută la articolul 111 alineatul (1) din Directiva 2006/48/CE a fost depășită pe durata ultimelor trei luni.”;

- (c) al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Referitor la litera (e), în fiecare caz în care limita a fost depășită, se comunică suma excedentară și numele clientului.”

5. La articolul 32 alineatul (1), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Autoritățile competente stabilesc proceduri pentru a împiedica eludarea deliberată de către instituții a cerințelor suplimentare de capital la care ar fi supuse altfel, în cazul expunerilor care depășesc limita prevăzută la articolul 111 alineatul (1) din Directiva 2006/48/CE, odată ce aceste expuneri se mențin mai mult de 10 zile, prin transferul temporar al expunerilor în cauză la o altă societate din cadrul sau din afara aceluiași grup și/sau prin inițierea de tranzacții artificiale pentru eliminarea expunerii pe o perioadă de 10 zile și crearea unei noi expuneri.”

6. La articolul 35 se adaugă următorul alineat:

„(6) Firmele de investiții respectă formatele, frecvențele și datele de raportare uniforme menționate la articolul 74 alineatul (2) din Directiva 2006/48/CE.”

7. La articolul 38 se adaugă următorul alineat:

„(3) Articolul 42a din Directiva 2006/48/CE, cu excepția alineatului (1) litera (a), se aplică *mutatis mutandis* supravegherii firmelor de investiții, cu excepția cazului în care firmele de investiții îndeplinesc criteriile stabilite la articolul 20 alineatele (2) și (3) și la articolul 46 alineatul (1) din prezenta directivă.”

8. La articolul 45 alineatul (1), data „31 decembrie 2010” se înlocuiește cu data „31 decembrie 2014”.

9. La articolul 47, data „31 decembrie 2009” se înlocuiește cu „31 decembrie 2010”, iar trimiterea la punctele 4 și 8 din anexa V la Directiva 93/6/CEE se înlocuiește cu o trimitere la punctele 4 și 8 din anexa VIII.

10. La articolul 48 alineatul (1), data „31 decembrie 2010” se înlocuiește cu data „31 decembrie 2014”.

Articolul 3

Modificarea Directivei 2007/64/CE

La articolul 1 alineatul (1) din Directiva 2007/64/CE, litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) instituții de credit în sensul articolului 4 punctul 1 litera (a) din Directiva 2006/48/CE, inclusiv sucursalele în sensul articolului 4 punctul 3 din directiva respectivă, situate în Comunitate și aparținând unor instituții de credit cu sediul central în cadrul sau, în conformitate cu articolul 38 din directiva respectivă, în afara Comunității.”;

Articolul 4

Transpunerea

(1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 31 octombrie 2010.

Statele membre aplică măsurile respective de la 31 decembrie 2010.

Atunci când statele membre adoptă aceste măsuri, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 5

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 6

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasbourg, 16 septembrie 2009.

Pentru Parlamentul European
Președintele
J. BUZEK

Pentru Consiliu
Președintele
C. MALMSTRÖM